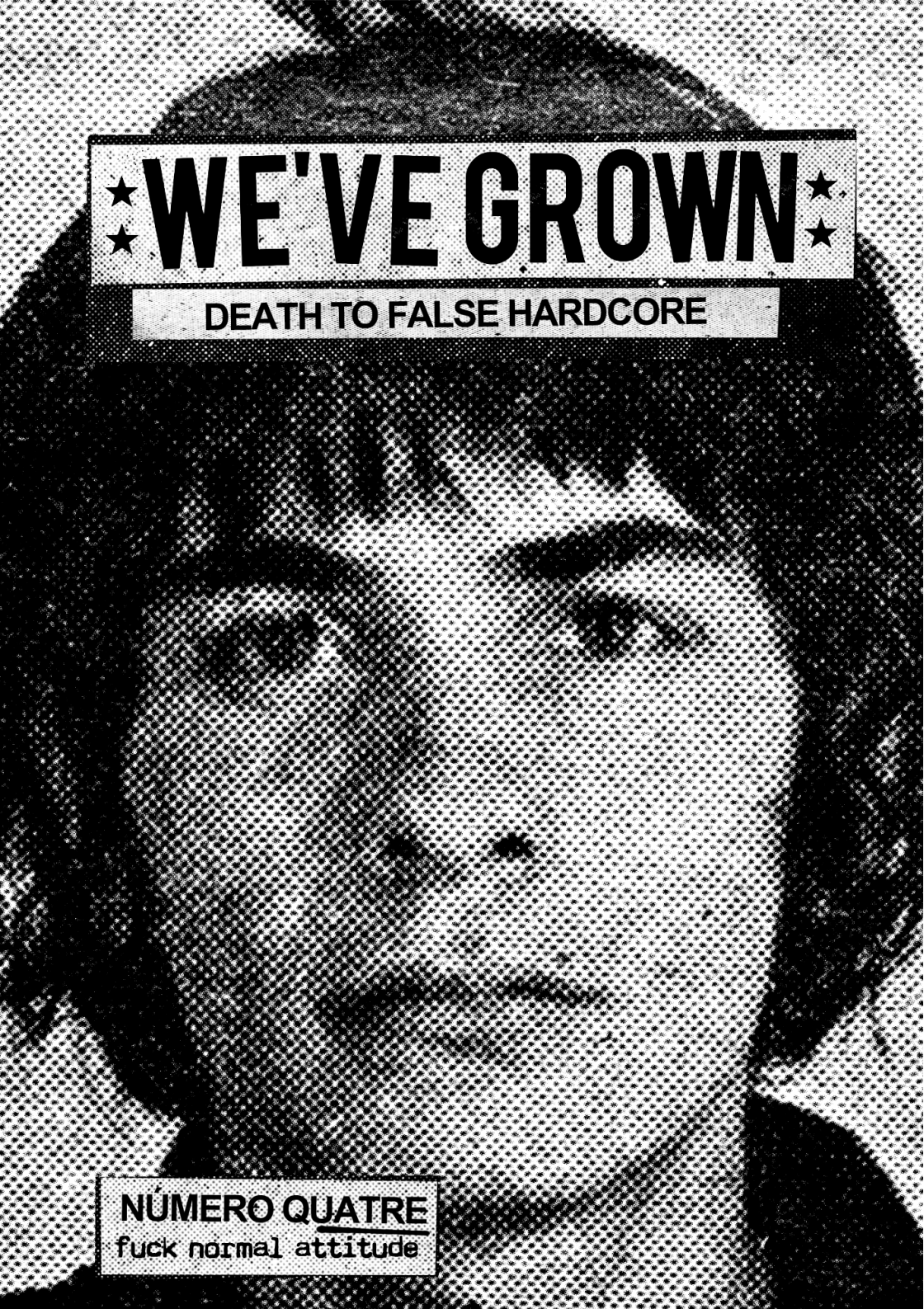
WE'VE GROWN
DEATH TO FALSE HARDCORE
NÚMERO QUATRE
fuck normal attitude

EDITORIAL

Ací estem de nou. Són les 09.46 del matí i he d'acabar aquest editorial sí o sí. Demà, aprofitant que portem Orden Mundial a Castelló, presentarem aquesta quarta entrega del *We've Grown*, així que avui he de portar-lo a imprimir i em toca fer les coses contrarellotge (havent tornat ahir d'Alemanya) i, la veritat, que sense gens d'inspiració.

Tanmateix, açò no suposa cap esforç per a mi. Estic molt content amb el camí que està prenent el fanzine i, si ho estic, en primer lloc és per mi mateix. És a dir, la principal motivació que em porta a tirar endavant el fanzine és el JO, i no cap altre agent extern. De fet, si em parara a pensar-ho per un moment, potser trobaria més motius per al desànim que per a seguir endavant amb açò.

El que vull dir, al cap i a la fi, és que açò (com tot el que té a veure amb la cultura, l'art —no a l'art oficial, *fuego a sus putos museos*— o la vida en general) s'ha de fer perquè a u li naix i perquè vol fer-ho honestament, al marge del reconeixement que puga obtindre —òbviament, si després ningú s'interessa pel que fas, la motivació desapareix—. Les expressions de cultura popular s'han de deslligar dels estàndards amb què es mesura l'art oficial (si vens molt eres un triomfador / si vens poc eres un fracassat). Està clar que traure un disc o muntar un concert no hauria de ser un risc econòmic pera a ningú, però això tampoc vol dir que tot s'haja de convertir en un negoci.

I no m'allargue més. As usual, donar les gràcies a tota la gent que s'interessa i que fa possible que aquesta publicació tire endavant: Absurdo, Orden Mundial, Tòfol i distri Comú, Jordi, Omar, Miguelo, Kike Jamaican Memories, Josep, Marc, Putomanu pel dibuix del Torete...

Per a fer-me una transferència bancària, plenar-me el correu d'spam sobre *dietas milagro* o per a qualsevol altra cosa: christian.hxc@hotmail.com. Espere que ho passeu tan bé llegint aquestes pàgines com ho he passat jo fent-les. Samarretes de bàsquet i gorrresplanes fora del punk. UP THE PUNX AND DEATH TO FALSE HARDCORE.

Hell's Rural Punx
Betxí, la Plana, tardor de 2013

. . . . . .

**A la portada: retrat d'un quinqui dels 80 qualsevol aparegut a* El Caso

**Mentre aquest fanzine s'elaborava ha sonat:*

Free Spirit – Free Yourself EP
Charles Bronson – Youth Attack LP
Judge – New York Crew EP
Life's Blood – Defiance EP
Decisión – S/t CD
Mindset – Leave No Doubt LP
OTAN – Sociedad despreciable EP
Social Combat – Tinga, sangre y sudor LP
Left for Dead – Devoid of Everything LP
Creem – Curator EP
Máximo Volumen – S/t CS
Raw Power – Screams from the Gutter LP
Violent Reaction – City Streets LP

INDEX

Columnes
INFEST: from California with love
Entrevista a Absurdo
Panteres negres: és la revolució, baby!
Entrevista a Comú
Organitzant els desocupats del Bronx
Entrevista a Orden Mundial
Viure ha de ser una altra cosa
Ressenyes

COLUMNES

PUTO CONVERGENT

Barney Bronson

Un grup que es diu Els Amics de les Arts no pot portar res de bo. Amb un nom tan guai i tan pretensiós segur que han de ser uns tiparracos de molt de cuidao. Després hi ha un altre grup que es diu Manel... ¿Qui hòsties li posa Manel de nom al seu grup? És com si jo li pose Dostoievski al meu fill per a intentar guanyar-me el respecte de la comunitat literària internacional. Un altres pretensiosos.

Però bé, deixe'm-ho estar. La qüestió és que sembla que últimament aquests dos grupets estan en boca de tots i són *lo más*. A mi, la veritat, quan se li dóna tant de bombo a un grup —o a una pel●lícula, o a un llibre... el que siga — sense especificar cap motiu concret, me tira molt enrere acostar-me a ell. I, tenint en compte la meua sempre oberta disposició de caure en el prejudici més irracional i la meua tendència cap a l'odi gratuït i perquè sí, el resultat més habitual és que li agafe un odi exacerbat a coses que desconec, com per exemple a aquestes dues bandes. I això que ni tan sols he escoltat una sola cançó de cap dels dos grups, però m'ha sobrat amb llegir un parell de respostes d'una entrevista per a confirmar el que em pensava. Mai falla, i ja pot vindre qui siga a dir-me el contrari que no canviaré d'opinió.

Però eh, que ningú s'espante. Aquesta és una simple opinió, però la veritat és que no hi ha res de roín en que t'agrade algun d'aquests grups. De fet, és d'allò més normal pensar, per exemple, que una vetllada musical agradable és el Palau de la Música de Barcelona ple de votants de CiU en peu aplaudint al finalitzar un concert d'Els amics de les arts o despertar-te en plena erecció matutina al son de «10 milles per veure una bona armadura» (nom gens pretensiós tampoc, nah, que va. Si vols ser un tio guai, ara per ara, els has d'escoltar, així que tranquil. Si et molen no hi ha res de roïn, de fet, eres un tio guai. I si portes samarretes de mànega curta i alhora una bufanda i un barret de llana en ple estiu, eres més guai encara. I si vols la independència de la teua terra i alhora votes a CiU i no hi veus cap contradicció, millor encara. I si tingueres a Guardiola com a un líder espiritual, quasi com a un messies, ja seria l'hòstia. Enhorabona, eres la persona més guai de la teua facultat (tu i els altres 1.523 que són iguals que tu).

TELECINCO, UNA FÀBRICA DE POLICIES NACIONALS

Dr. Valentín

És evident que cadascuna de les televisions estatals acompleix una funció en benefici del poder. Trobem des de les que prediquen una ideologia ultrafeixista i conservadora fins a la televisió "d'esquerres" per excel●lència (LaSexta). I, dins d'aquest ampli espai, Telecinco és el canal que s'ocupa d'aniquilar qualsevol cosa que es puga relacional amb el que entendríem per cultura, és l'avantguarda del telefem.

El propòsit d'aquesta vertadera anticultura que proposen els creadors de Mujeres hombres y viceversa, Sálvame i demés no és un altre que "formar" la societat amb uns determinats valors que interessen a l'estat, sobretot en el context actual. L'Estat espanyol s'ha convertit en una estat policial al servei del mercat, per tant, necessita policies i, sobretot, gent que no es qüestione la seua activitat. Per a crear policies, cal transmetre valors com l'egoisme, el desprestigi a la cultura, a la intel●ligència, el culte al cos i cap allò artificial... i, d'aquesta manera, convertir subjectes físicament forts i que no es qüestionen cap valor ètic ni moral. Ara per ara és el discurs que convé, per a crear

una massa acrítica i gent disposada a massacrar al carrer per raó d'estat —la raó que dóna l'estat quan no té raó, com deia Weber—. I en aquest sentit Lidia Lozano, Rafa Mora i companyia són els millors professors.

NO MATARÀS

Barney Bronson

Hi ha diversos motius pels quals el *Thou Shall Not Kill* és un dels millors EP de la primera fornada de hardcore nord-americà en general i del NYHC en particular (sols superat pel *Defiance* de Life's Blood —el millor EP de la història—, el *A Light In the Darkness* de Citizens Arrest i algun que altre més). I què és el que té que el fa tan especial? Doncs abans de tot, hem de fer referència obligatòriament als *alegres sombreritos*, al mostatxo ocasional i a la indumentària en general que solia portar el seu cantant Louie. Només per les pintes de paleto amb les que eixia a l'escenari ja sumen molts punts. Però bé, passant a l'aspecte estrictament musical, que és el que importa, només escoltar els primers segons del tema que obri el disc ja ens adonem que el que trobarem a continuació no és cap tonteria: riffs curts, descontrolats i ultra-agrressius acompanyats per una veu furiosa que et fa sentir la ràbia més absoluta en cada estrofa. *Life As One* no deixa cap mena de dubte; el que tenim al davant és un temacle com un piano i quan acabem el disc veiem que el plàstic sencer segueix la mateixa línia. Pel que fa a les lletres, representen el NYHC hardcore a la perfecció. Vull dir, igual et claven unes quantes cançons en contra de la guerra i després et deixen caure una altra en contra dels immigrants que els furten el treball i viuen a costa de l'estat, i es queden tan tranquils. PERQUÈ SÍ. No li busques cap explicació. És la gràcia del hardcore made in New York City. Per últim, està el solo de «Real Deal». Bé, el SOLO de «Real Deal». Segurament, el solo més garrulo, gratuït i entranyable de la història del hardcore (només superat pel de «I'm Sad» de Rouse, però aquest no té res de garrulo perquè són la millor banda del món). *Estàs segur que vols clavar aquest solo ací? Per què? Porque me sale de los cojones*. I punt final. *Life's all about listening to Antidote*.

TOQUE A DEGÜELLO

Drogan Follavski

En aquest prostituido sistema en el que la distraccion y la dominación sonrien en la fiesta de nuestra derrota diaria, encumbran a nuestros verdugos y hacen reverencia a sus crímenes, solo la imbecilidad o la fe ciega pueden valer como justificación a la pasividad, la neutralidad, la nula amenaza de lo políticamente correcto (o mejor dicho, políticamente aseptico) y la reaccionaria y falsa radicalidad de los que dicen abanderar el lado políticamente incorrecto, (para el caso, son el mismo lado).

La mayoría de los lugares que habitamos en nuestra vida cotidiana se encuentran colapsados de genteindivididuosmasa cuyas únicas preocupaciones son mantenerse en la total legalidad mientras puedan permitirse consumir día a día pero no pensar jamás en el sufrimiento, la explotación absoluta y el asesinato de los millones de seres que eso conlleva; seguir educando a sus hijos en los mismos viejos errores que sus padres y abuelos ya cometieron; poder pagar con su tarjeta Gilipoyas Express; aletargarse tragando mierda en pantalla plana; olvidarse de si mismos a base de droga el fin de semana y devolverle al mismo sistema que los explota todo el dinero ganado sin reparar en su propia esclavitud. Mientras tanto, como compensación a sus miserias, siguen mirando mal al negro, creyéndose mejores que el mendigo que pide en la puerta del centro comercial, insultando y humillando al diferente, descargando la ira con el seguidor del equipo rival o con el conductor de otro vehículo y señalando y delatando a quien se atreva a desafiar y buscar alternativa a su artificio de vida (libertofobia???). Eso es todo lo que desarrollan a lo largo de su existencia.

También existe otro hábitat con sectores de población mas «marginales», donde a expensas de la autoridad se reproducen los mismos esquemas y lógica, donde se roba solo para poder adquirir los «bienes» que el sistema impone, donde se pudre y se degrada todo aun mas si cabe y se termina siendo utilizado y violado, usado como excusa perfecta para el

cada vez más asentado estado policial , o en el destierro social de la cárcel, la enfermedad o la muerte en vida por las drogas. Tampoco aquí la mentalidad parece cambiar demasiado en la mayoría de la gente.

Futbol, despenalización y cocaina para todos, leyes de igualdad para guardar apariencias, espectáculos basura en tele grande, humillación , tortura y todos muertos… dos caras para el mismo rostro. La democracia hila cada vez más fino, ocios y distracciones con todas sus consecuencias dan fe de ello en aquesta confortable y democrática prisión y el aislamiento de propios y extraños hacia todo atisbo de alma libre es cada dia más clamoroso, no hay ningún hueco para el atrevimiento a la rebeldía de aquellos que todavía no se han vendido a la comodidad y el conformismo.

A quien no traga con esto, a quien no se agacha a reverenciar la podredumbre, a quien no teme morir de hambre o de un disparo del poder, a quienes saben que la violencia no es solo propiedad del estado, a quien siguen resistiendo y cuando puede ataca, a vosotros, a nosotros, a ellos, a mi y a ti… a todos los que mientras hacemos la crítica afilamos los cuchillos ansiosos del comienzo de la accion: ES VITAL QUE NOS LIBREMOS CON URGENCIA DEL HOMBRE CIVILIZADO, RESPETUOSO Y SERVIL Y SAQUEMOS DE LA JAULA A NUESTRO PROPIO ANIMAL PARA EMPEZAR A REBANAR LOS CUELLOS DE LOS VERDUGOS PORQUE NO QUEREMOS UN HUECO YA QUE TODO SU ESPACIO PRONTO SERÁ NUESTRO.

LA (IM)PUNTUALITAT ÉS (CONTRA)REVOLUCIONÀRIA

Dr. Valentín

Actualment vivim una època de conflicte, el qual es fa explícit als nostres carrers. Aquesta conflictivitat, com totes les coses que estan a l'ordre del dia (de moda, podríem dir), es veu influenciada per la societat de l'espectacle, de la qual és difícil eixir. La lluita corre el perill de convertir-se en un producte més d'aquesta societat de masses. Convertir-se en un subjecte revolucionari pot passar a ser una cosa tan simple com anar de manifa dos vegades al més i cremar contenidors en una vaga general i, després, com si res més comptara en la lluita, tornar a casa i fer vida normal (sense qüestionar-se les relacions vitals dins del sistema, és clar!).

Sovint aquesta idea aplega als sectors polititzats. Però, deixant de banda l'espectacularitat de la lluita, ens centrarem en les pràctiques que no es tenen en compte als moviments polítics de base (al menys pel que fa a la nostra experiència). Un clar exemple és la puntualitat. Moltes vegades es queden per fer algunes feines de base (encartellar, per exemple) pel fet que la gent arriba tard i ja no es pot fer tota la feina prevista. Tanmateix, no és això el fet més preocupant, sinó la falta de paraula de la persona impuntual. Si aspirem a una societat sense autoritat hem de ser nosaltres, els antiautoritaris, els subjecte que mostren que es pot viure sense autoritat, i la responsabilitat individual és el primer pas per a deixar clara la nostra consigna. Però, si no som capaços de ser responsables amb el nostre grup d'afinitat, com ho anem a ser en estructures més grans?

Hem de començar a treballar-nos aquests aspectes que construeixen el dia a dia, com el compromís, la responsabilitat, etc. D'aquesta manera començarem a crear un projecte sòlid pel qual lluitar. I alhora, trencar les dinàmiques que ajuden a banalitzar la lluita, perquè «les veritables revolucions no tenen lloc amb la presa de palaus d'hivern, sinó mitjançant un canvi profund de la mentalitat individual que, per agregació, esdevenen transformacions col·lectives» (Xavier Diez).

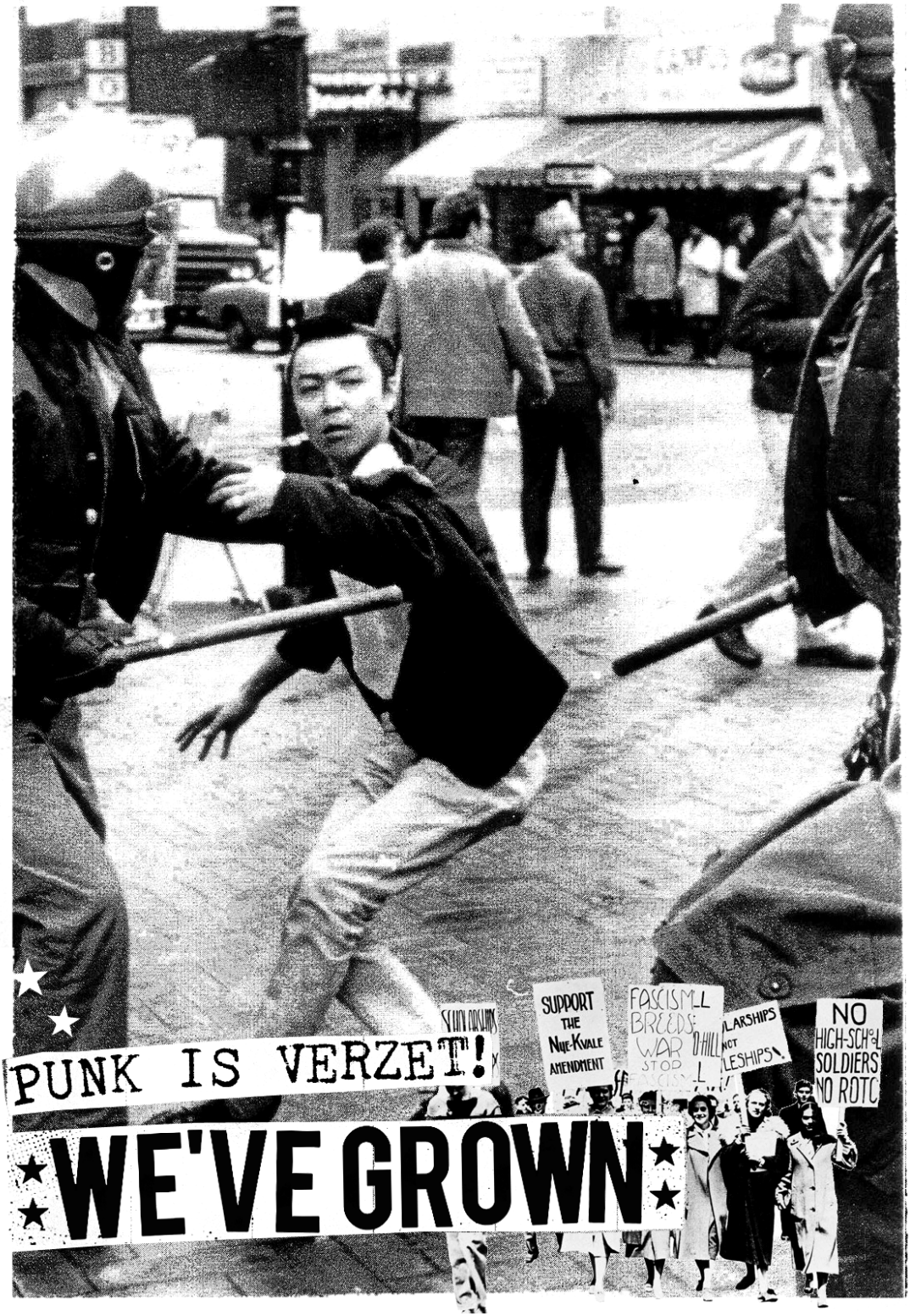
PUNK IS VERZET!
WE'VE GROWN
SUPPORT THE NUE-KVALE AMENDMENT
FASCISM BREEDS WAR STOP
NO HIGH-SCHOOL SOLDIERS NO ROTC

INFEST

FROM CALIFORNIA WITH LOVE

Cap a setembre de l'any 1986 es formava a Valencia (Los Angeles, Califòrnia) Infest, banda precursora d'allò que temps més tard es coneixeria com a *powerviolence*, terme que en aquells moments ni tan sols havia sigut encunyat. La banda la formaven Joe Denunzio a les veus, Matt Domino a la guitarra (que també va estar a Neanderthal i que actualment forma part del grup powerviolence Low Threat Profile), Dave Ring al baix, Chris Clift a la bateria i Rob, un segon guitarrista que va deixar la banda poc després de traure la demo.

Abans de formar Infest, els seus membres van estar involucrats en altres projectes, quasi tots amb els mateixos components. La seua primera banda va ser F.Y.I., formada cap a 1983, amb Chris a la bateria, Dave a les veus, Rob a la guitarra i Matt al baix. Tenien un so prou paregut al de S.O.A., la banda de Washington DC on cantava Henry Rollins abans d'emigrar cap a Califòrnia. Aquest projecte va durar uns sis mesos. Més tard vindria O.Y.M., amb Rob a les veus, Chris a la bateria, Matt al baix i dos tios els noms dels quals es desconeixen a les guitarres. Això va ser al voltant del 1984 i va durar dos anys. Després, Dave i Matt van tocar a Deathdose entre 1985 i 1986 i a Sick, banda amb un rotllo proper al thrashcore. Després les dues bandes es van desfer i van començar Infest.

El que més em va atraure i encara em fascina d'Infest és que la banda representa de manera insuperable el que significa el hardcore-punk per a mi: actitud, valors, política (sí, política, res d'eufemismes pusil●lànimes) i compromís.

La banda mai va defugir de definir-se com a una banda política i de dir les coses clares, tot i que fer-ho els poguera fer menys «populars» dins del l'e*scena*. El seu so estava fortament arrelat al Youth Crew —fet que es nota en prou riffs i en la veu de Denunzio, sobretot en les primeres gravacions— i alguns dels seus membres es declaraven seguidors de bandes com ara Youth of Today, Hard Stance o Chain of Strenght. De fet, en alguna ocasió el so d'Infest ha sigut descrit com *Youth of Today posats d'anabolitzants i speed*, com si hagueren portat el so de la banda de Nova York un poc més enllà en quant a velocitat i agressivitat. Fins i tot alguns dels seus membres eren straight edge, tot i que la seua concepció i la de la majoria de bandes del moment era un poc diferent. En paraules del propi Matt Domino: *espere que la gent no ens veja cam a una banda straight edge, perquè no ho som. Som una banda de hardcore, no una banda straight edge. Sempre s'ha de portat tot a l'extrem, cosa que és prou absurda*.

També en les seues pròpies paraules, mentre que la majoria de les bandes d'aquell moment buscaven una imatge i un so més o menys polits i agradables amb els que mostrar-se al públic, Infest preferien posicionar-se políticament d'una manera molt clara i anar per altres camins. És per això que tant les seues portades i el seu *artwork* com les seues lletres fan referència quasi exclusivament a la guerra, la pobresa, la desigualtat, la injustícia i a l'escena política dels Estats Units. A més a més, Infest també van criticar les bandes de hardcore que es venien als grans segells multinacionals sota l'excusa d'arribar a una major audiència. *Ximpleries! Només és mandra i una una excusa per a guanyar més diners. És trist però és així. Keep the «hard» in the «core»*. Però com tot no van a ser bones paraules, una cosa s'ha de dir: si bé el material gràfic i l'*artwork* de la banda em semblen uns dels més brutals, acurats i cohesionats de la història del hardcore (junt als de Charles Bronson, Betercore, Discharge i alguns més), la primera portada de *l'Slave* és inaguantable. Una portada feta a aerògraf —el que la va fer tampoc és que fora el Michelangelo de la seua època— on pareix que hi haja un Son Goku agonitzant rodejat d'extraterrestres... frega el delicte, vamos. Tot i això, aquesta portada la va elegir un dels responsables del segell que editava l'LP, Off The Disk, i no sé si amb el vist i plau complet de la banda. La segona portada amb el presoner conduït a través del camp de blat sí que mola.

Durant la seua existència, pràcticament deu anys (1986-1996), la banda va treure nombrosos treballs: la seua primera referència va ser una demo de cinc cançons (autoedició, 1987) de la que poca informació es té, només que el seu so encara dista prou del hardcore ultraràpid i agressiu dels seus posteriors treballs i que en ell es pot endevinar una clara influència dels Black Flag. A la demo li va seguir el seu primer 7" homònim, conegut

tradicionalment com a *Machismo*, i que també va ser autoeditat per la banda el 1988. El seu següent treball, l'LP *Slave*, editat pel segell suís Off The Disk el 1988, potser siga la gravació més cèlebre de la banda i per a molts un dels clàssic indispensables del hardcore nord-americà. El treball que va seguir aquest LP va ser l'split 8" amb Pissed Happy Children (Cleremont, Califòrnia, 1988-1989), els membres de la qual formarien més tard bandes com Neanderthal, Man Is the Bastard o Charred Remains. Aquest compartit va ser editat pel mític segell Slap-A-Ham Records del també mític Chris Dodge. De fet, aquesta va ser la primera referència del segell, on Infest aporten cinc talls gravats en directe el 21 d'octubre de 1989 a la sala del Gilman St. Després vindria el segon 7" homònim de la banda, editat el 1991 per Draw Blank Records —el segell de la pròpia banda—, sovint referenciat com a *Mankind*.

Quasi tots els seus treballs han sigut reeditats nombroses vegades, tant de manera oficial com en forma de *bootleg*, a més dels treballs no oficials que circulen per ahí com el *Not Over Yet*, *Still Fighting* o l'split amb Los Crudos.

L'1 de juliol de 1991, Infest va gravar un concert en directe a la estació de ràdio KXLU de Los Angeles. A l'estiu de 1995, només un any abans de separar-se, la banda també va gravar la part instrumental del que seria un nou LP. Els dos treballs quedarien sense editar. Si més no, eixirien anys després de la mà dels segells Deep Six Records i Draw Blank Records en froma de dos LP. El primer, l'any 2001 amb el nom de *Live KXLU*. El segon, després de gravar les veus l'any 2001 i amb la banda ja dissolta, va eixir el 2002 sota el nom de *No Man's Slave*, el qual, sabent que aquest tipus de classificacions poden canviar d'un dia cap a l'altre i que fer-les no mola massa, està al top cinc dels meus discos de hardcore preferits de tots els temps. La combinació perfecta entre velocitat, potència, mala hòstia i actitud.

I a continuació podeu llegir unes xicotetes ressenyes/comentaris sobre tres dels discos més representatius de la banda, extretes del blog Bid Hardcore —*www.bidhardcore.com*.

MACHISMO

La primera vegada que vaig sentir Infest va ser en classe d'art del quart any de secundària. El meu amic James havia comprat un CD *bootleg* amb la seua discografia i me'l vaig posar mentre treballava en classe. Va ser un d'eixos moments de canvi de paradigma total. Havia vist un fum de samarretes i parxes amb el logo d'Infest però el seu so no podria haver-me sorprés més. El cantant semblava estar boig, era la cosa més escandalosa que mai havia sentit. La música era descaradament ràpida, però indubtablement era hardcore, i amb constants canvis de ritme. Realment van ser els canvis de ritme el que més em va cridar l'atenció al principi. Havia sentit algunes bandes tocar a gran velocitat abans però la introducció de nous riffs i parar i començar de nou cada pocs segons era nou per a mi. *Break The Chain* (la primera cançó del CD, ja que tenia l'LP *Slave* al principi) constava de cinc o sis parts diferents en uns 25 segons. En aquells moments açò era quelcom impressionant.

Poc després em vaig adonar que Infest era una banda que podria agradar-li a qualsevol persona. Punks, striaght edges, grindcoretes... L'any següent vaig pillar l'LP *Slave* i el 7" *Mankind*, els quals eren fàcils de trobar en Deep Six Records en aquell temps. El primer any d'universitat solia fer *mosh* per la meua habitació escoltant el *Mankind* quan els meus companys de pis no estaven. Alguns dels meus amics straight edge més puristes me van enviar a prendre per cul per escoltar «merda crust-punk i grindcore», però aqueixa afirmació mai em va parèixer molt encertada. *Sick-O* anul●lava qualsevol crítica que algú poguera formular. Al menys al seu logo hi havia un xaval straight edge amb sabatilles esportives i els cabells a l'estil *flat top* trencant unes cadenes.

SLAVE

Què pots dir quan estàs parlant dels discos més importants de la teua vida? Tots els que me coneixen saben de la meua absoluta admiració per la música d'Infest. Només Minor Threat i Bad Brains han causat més impacte en la meua ment. Quan tenia 17 anys, l'LP *Slave* d'Infest em va arrencar el cervell i quan el van arreplegar i del terra i el van posar al seu lloc

vaig quedar molt confós. Després d'això va vindre una llarga cadena d'esdeveniments que em van portar fins ací. Siege, Deep Wound, Dropdead, Citizen's Arrest, Voorhees, No Comment, Crossed Out, Negative FX. Va ser abans que tot estiguera a només un click al Soulseek, per això poder escoltar el disc quasi complet em va costar al voltant d'un any de préstecs i recerques, però vaig tindre la impressió que amb *Slave* era la primera vegada que un hardcore tan guarro i brutal deixava un efecte durador en mi. Més o menys ja havia tingut una presa de contacte amb aquest àlbum perquè ja havia sentit la seua versió reduïda —el 7" *Machismo*. *Slave* és la mateixa gravació però amb huit cançons addicionals i va ser editat a Europa per Off The Disk.

NO MAN'S SLAVE

Al principi de la meua aventura en el hardcore vaig escoltar els clàssics *Slave* i *Mankind* d'Infest i per suposat me vaig enamorar. Va ser poc després d'aquell moment quan vaig sentir la llegenda de l'LP d'Infest perdut que suposadament es va gravar el 1995 i que havia desaparegut, estava inacabat i que ningú havia editat des d'aleshores. Semblava massa bo per a ser cert però hi havia un fitxer d'àudio real (HA!) d'una cançó d'eixa gravació —*Nazi Killer*— penjada a la web de Deep Six durant anys. Encara res em podia preparar per a la fatídica setmana d'agost de 2002 quan un àlbum anomenat *Infest – No Man's Slave* va aparèixer en l'actualització setmanal d'Ebullition. Quan per fi vaig posar les meues arpes sobre el *No Man's Slave* ni tan sols ho podia creure. L'espera havia acabat.

Recorde que hi havia còpies a un concert a Nova Jersey —cortesia de Dead Alive Distro, DEP Jon Collins— on tocàven Think I Care —quan tenien un poc d'Infest al seu so— i me vaig trobar a la banda al complet, de peu i en cercle, amb una còpia de l'LP. Vaig comprar-ne una i al dia següent me la vaig emportar a la casa buida que els meus pares tenien a Virgínia, el vaig reproduir a l'estèreo de mon pare i no va parar de rodar fins que va sonar unes sis vegades seguides, el qual tampoc és molt tenint en compte que el disc dura menys de 15 minuts. En certa manera, *No Man's Slave* és un disc divertit. Com els altres discos

d'Infest, la imatge que té en la portada ha sigut emprada en altres discos abans i també després. Les fotos en directe que conté són totes de finals dels 80 i principis dels 90 —amb Joe Denunzio engalanat amb una samarreta de Lärm guapíssima. Moltes de les cançons tenen dos títols diferents, un en la contraportada i un altre en la fulla interior on venen les lletres. Encara no he pogut esbrinar una raó per a açò a part de *són Infest*. Però a part d'açò, aquest LP és un dels millors retorns que mai s'han fet en la història del hardcore, si no el millor.

El disc també té el seu propi lloc en la història de la banda. Per un costat, la producció es va millorar un poc, però no va perdre això que feia d'Infest una banda que meresquera la pena començar a escoltar. Encara usen només una línia de guitarra i una línia de baix —com al *Mankind* 7"— i presumiblement va ser gravat en directe, tenint en compte com de saturats sonen. Són un poc més crixents que en les anteriors gravacions, però açò li dona al disc un so més afilat, el qual Infest mai havia tingut abans. La secció rítmica original ja no està, ara amb R.D. Davies agafant les baquetes de meravella, i amb el fundador Matt Domino fent les línies de baix a l'estil de Dale Nixon. Joe Denunzio retorna pràcticament igual, tot i que algunes de les seues lletres com *Sick Man* i *Contact* s'endinsen en aigües més fosques. Algunes de les cançons són els talls més curts i directes amb els que Infest podrien somiar, en certa manera, responent als extrems als que altres bandes havien arribat des que es dissolgueren.

Tot açò ajuda a que *No Man's Slave* siga més que un simple disc de reunió. I per suposat que ha seguit en el meu tocadiscos des que va eixir fa set anys (bé, 6 i mig). Alguns d'aquests talls fins i tot han esdevingut —crec que ho puc dir— les cançons favorites dels seguidors de la banda. He vist versions de *Cold Inside* i *Peace Test* més d'una vegada en els últims anys. Fins i tot he sentit parlar d'una banda que pren el nom d'aquest disc. Per suposat, no crec que ningú puga discutir que la seua millor cançó és *My World... My Way*. Originalment es va tocar de manera instrumental amb un rotllo Melvins/Gore més lent, en la seua aparició el 1991 a la ràdio KXLU, però arriba a un altre grau d'energia en aquest disc, amb Denunzio afegint un poc d'acompanyament lletrístic. Aquesta és probablement la cançó més llarga d'Infest... i la manera perfecta d'acabar el seu disc final.

GUERRA BRUTA

HTTP://GUERABRUTA.BLOGSPOT.COM

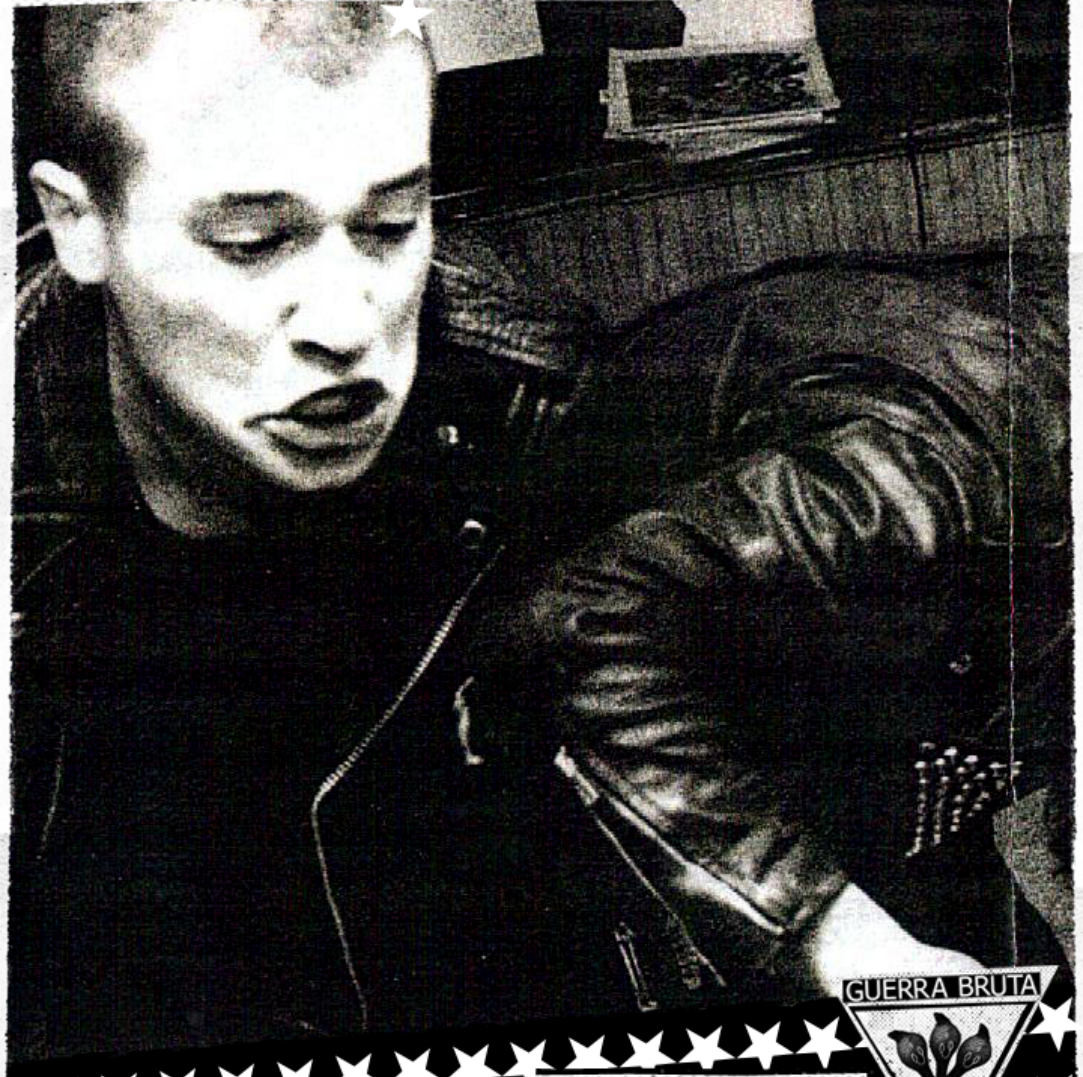

GUERRA BRUTA

DEATH TO TRENDS

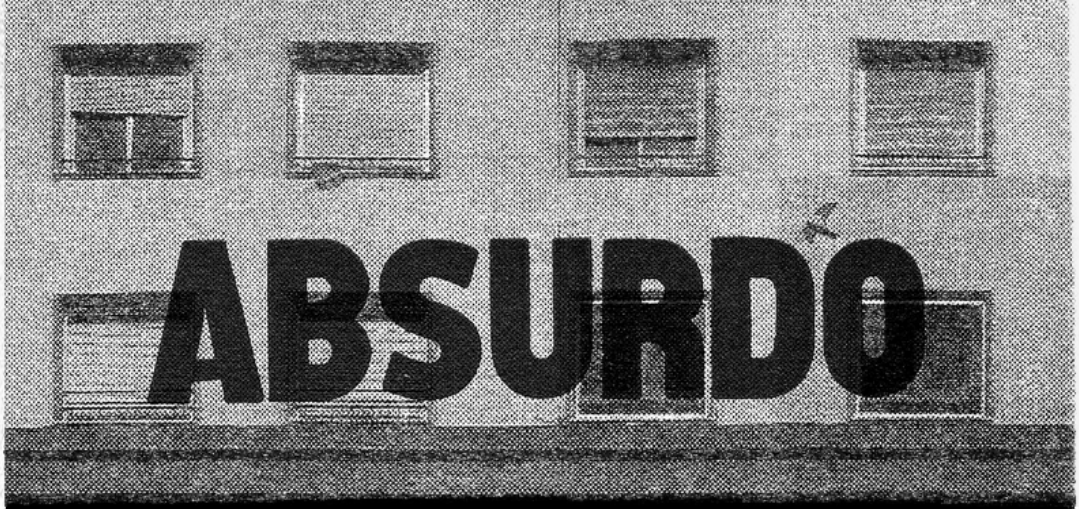

Absurdo són en aquests moments —i en la meua opinió, òbviament— un dels millors grups de punk/hardcore que hi ha arreu tant per la seua música, com per les seues lletres, com per la seua manera de fer les coses. A més, si tenia ganes de fer-los aquestes preguntes era perquè tenia la sensació de que tenim una manera semblant de concebre el punk i no anava massa mal encaminat.

1. Primer de tot, qui són Absurdo? Amb quins altres grups/projectes esteu involucrats?

IAN: Absurdo som Hèctor (baix), Dani "petit" (bateria), Dani "Frutos" (guitarra) i Ian (veu). Jo toco a CROSTA i a The Crowd, i col●laboro com a voluntari en l'organització Sea Shepherd (ONG per la conservació de la fauna marina). Ara mateix estic poc involucrat en res més.
HÈCTOR: Jo formo part de Peste i d'OTAN, però ara per ara Absurdo és l'únic grup veritablement actiu. Dels primers, tant un com l'altre tenen un integrant a altres parts del planeta, cosa que fa difícil tirar cap endavant. Com darrerament jo també passo molt de temps fora, em costa mantenir una constància en cap projecte, així que l'única cosa que destacaria és que participo en l'organització de la Mostra del Llibre Anarquista de Barcelona. I potser el segell de cassets Cintes Podrides, que aviat tindrà una nova edició.
FRUTOS: Ara mateix formo part d'Absurdo i Destino Final. A part, trec el Fanzine Mierda i gravo a grups. Com l'Hèctor, també estic a la Mostra. Tres de nosaltres —l'Ian, l'Hèctor i jo— formem part de Disciplina, un petit col●lectiu nascut amb la finalitat d'organitzar concerts de punk i donar suport a les bandes i projectes que ens interessen. El Petit toca la bateria a un altre grup que es diu El Placer de Estar Sin Ti. Absurdo som un grup de gent que ens agrada fer el que ens dona la gana i tocar fort i ràpid.

2. Per què el nom d'Absurdo?

IAN: Perquè reflexa la realitat que ens envolta, i perquè ens agrada com sona.
HÈCTOR: Segur que tu també t'has preguntat en algun moment com coi és possible que vivim així, que la gent aguanti tanta merda... De vegades miro a la gent pel carrer i no sé per què està tan contenta, si ens donen de menjar com a les pobres bèsties, ens fan pagar per fotre'ns a viure en un forat i encara se'n riuen de nosaltres i se n'aprofiten de la nostra feina.
PETIT: Vivim en un sistema absurd que ens fa sentir absurds en el nostre dia a dia. Crec que reflexa tot el que ens rodeja.

3. Per al qui no us haja escoltat, podríeu dir-nos a què sona Absurdo i quines són les principals influències de cadascun dels seus membres? Quines versions heu fet als concerts?
IAN: Mai hem fet cap versió, de vegades per provar so es toquen alguns riffs de Discharge

però no crec que això sigui especialment representatiu del nostre so ni del que fem (no fem d-beat). Hi ha qui ha dit que sonem a GRB, no sé, és un grup que ens agrada, però igual que la majoria de hardcore dels 80. Crec que diuen que sonem a GRB per un riff en concret. És un riff bastant lent i la majoria de les nostres cançons són ràpides, però també la majoria de les cançons de GRB són ràpides. Ja els he mencionat tres vegades i realment no crec que ens hi assemblem. No sé, com ja he dit, ens agrada el hardcore, majoritàriament el ràpid i brut, crec que d'això és del que més beu Absurdo, però cadascun dels components som un món molt diferent, des del metall al pop passant pels sorollets i pels grans clàssics del rock'n'roll.
HÈCTOR: Segurament la influència més forta per Absurdo en general siguin els primers grups de hardcore d'aquesta ciutat i rodalies. Més enllà de la música, perquè ens hi sentim identificats. Antidogmatikss, Frenopaticss, Último Resorte, GRB, L'Odi, HHH... parlen de coses properes que encara avui dia ens afecten. Nosaltres som diferents perquè ja ha passat un temps des que ells van començar i també veiem algunes coses d'una altra manera. Diria que ara hi ha una mica més de mala llet i algunes idees una mica més definides. Però a mi, personalment, encara m'inspira tot allò que van fer.
PETIT: Jo personalment crec que sona a ràbia concentrada. Com a bateria crec que ens influencia qualsevol cosa amb força que soni primitiva i contundent.
FRUTOS: Jo sí que penso que GRB és una influència important per Absurdo. Al menys jo, quan vaig escoltar GRB per primer cop, vaig sentir que la música que ells feien era exactament el que jo necessitava: hardcore únic i intens amb lletres intel●ligents que t'exploten al cap i et fiquen en dubte fins allò més sagrat. Per altra banda, per mi han sigut molt importants alguns grups formats per amics o gent coneguda amb els que he compartit espais, concerts, etc. Amb ells he crescut i construït la meva visió sobre el punk. Parlo de bandes com OTAN, Crimen de Estado, Firmeza 10, Epidema, Crosta, No Caos o Flujo.

4. Què ens podeu contar sobre el vostre primer treball? Com sentiu que el va rebre la penya?

IAN: Bé, m'alegro que ens preguntis pel primer treball i no per la demo, com li diu molta gent degut a que és un casset. Hi hem ficat molt d'amor, està gravat a l'oficina i magatzem de la meva feina i les portades estan fetes meitat a fotocòpia (negre) meitat a serigrafia (blanc), sobre paper vermell. Hem intentat fer tot el que hem pogut nosaltres, que crec que excepte la duplicació de les cintes, que ens ho han fet a una fàbrica d'Anglaterra, ha sigut tot.
HÈCTOR: Ho sento Ian, jo també dic que és la nostra maqueta, jaja. M'és igual, això no li treu cap valor. Mira les dues maquetes d'Antidogmatikss... o les de IV Reich, mare meva!

5. Hi ha gent que diu que el casset és un

format desfasat i incòmode, que avui en dia gravar en casset no té sentit. Què teniu vosaltres a dir? Què us va portar a gravar en aquest format?

IAN: A mi personalment el so del casset m'encanta, m'agrada molt com comprimeix el so, a part, la majoria de música que he tingut sempre l'he tingut en casset i a mi em fa il●lusió veure la meva cinta entre les meves cintes preferides, espero que la gent que diu que el casset està desfasat no siguin col●leccionistes de vinils!!! Sens dubte és més còmode dur un Ipod a la butxaca que un walkman, però per gustos colors...
HÈCTOR: Jo cada dia tinc més cassets que compro, em regalen, em graven o intercanvio... a casa meva no està desfasat, això segur. He crescut sentint cassets i em vaig donar de nassos amb el punk i el hardcore DIY gràcies als cassets que em va gravar el meu amic Adrià i que vaig intercanviar amb gent d'arreu de la península. No sé, en certa manera formen part del punk, que es resisteix a deixar-se endur pels capricis del progrés.

6. Ara fa poc heu tret el vostre segon treball (Tots Sants), un EP de 6 cançons. Com l'heu editat? Creiu que hi ha molta diferéncia de so respecte la cinta?

FRUTOS: L'EP el vam treure just abans d'anar de gira. L'hem editat nosaltres mateixos. La grabación, maquetació, etc. també es cosa nostra. Hi ha gent que es pensa que les lletres vermelles de la portada i l'insert son serigrafia pero en realitat están fetes amb tipografia de fusta i una imprenta manual que te l'Hector.

Si que hi ha força diferéncia entre el so de la cinta i de l'EP. El casset sona molt més net i tot es més definit, aquí ens em deixat anar una mica més. Ara volem tornar a grabar, intentarem que sigui un terme mitg entre les dues coses.

7. Digueu-nos els vostres tres discs favorits en aquest moment. Què esteu escoltant últimament?

IAN: No m'agraden massa aquest tipus de preguntes perquè deixes discos fora que voldries mencionar i sembla que alguns siguin més importants que altres, però tres de les meves gravacions favorites són: *Jódeles* d'OTAN, *Dehumanization* de Crucifix i la demo del 81 de Minor Threat. Últimament escolto molt a Propagandhi, Amaral, Adele, Tragedy, Ignite, Tampere SS...
HÈCTOR: Aaah, merda! Només tres? El 7" de Tercer Mundo és brutal i no ho dic per dir, ja s'han exprimit tants tòpics en el punk que les paraules són massa toves per descriure-ho. És violent, sincer i necessari. És molt rabiós i, cagondeu, té més raons per estar-ho que tots nosaltres junts. Dit això, la maqueta de Crazy Spirit em sembla un pepinazo i a la seva manera ells també són molt autèntics. Els hi agrada embrutar-se les mans amb el que fan, i això mola. I per acabar, Las Otras han tret un dels millors discos de punk del món. I ara mateix vaig a posar-lo!
FRUTOS: Aquestes setmanes he estat escoltant *From the Lions Mouth* de The Sound i l'últim disc de La URSS. També han sonat els dos LP d'Atomizador, un projecte musical que em transmet molta passió. L'Hèctor em va posar el disc de Tercer Mundo i és una de les coses més bèsties i viscerals que m'ha arribat en molt de temps. Sentint els temes i mirant la presentació del disc em vaig sentir miserable per viure a una part del món que subsisteix gracies a la destrucció de la gent d'altres països.
PETIT: Tres discos.... mmm... Textures *Dualism*, una banda de crossover progressiu. Pennywise *Full circle*, un gran disc de hardcore, sempre em dona una bona dosi d'energia i Xkrude *El último dia*, thrash metall pesat. Bones lletres, percussió de primera i moooooits crits! (He de dir que a mi tot el que porti bona rítmica m'entra)

8**. No fa molt vau estar tocant per Castelló i València, com va anar l'experiència? Ja havíeu estat abans?**

IAN: No havíem estat abans, va anar força bé, no hi va haver massa gent en cap dels dos concerts però ens varen tractar molt bé als dos llocs.
HÈCTOR: Jo estava malalt però m'ho vaig passar molt bé i el Rafa va fer la millor paella de la història. La gent allà baix va ser molt

maca amb nosaltres.

FRUTOS: Ens van tractar de meravella tots dos dies, estem molt agraïts. Independentment de si és llogat o ocupat, el punk de Barcelona necessita un lloc com La Residència. Tant a Castelló com a València ens van donar un bon sopar, diners per cobrir les despeses, un lloc còmode per dormir, etc. Tot va anar rodat.

9. Sembla que la moguda a Barcelona s'està animant últimament i gaudeix de bona salut, al menys en quant a grups i bons discs editats. Com veieu vosaltres l'escena actual a Barcelona? Quins projectes ens destacaríeu?

IAN: No sé com es veu des de fora, des del meu punt de vista hi ha pocs grups que em motivin a saco i a més és cada cop més difícil muntar concerts, però sí que hi ha moviment, van sorgint grups i gent nova... en destacaria Sect, que m'agrada bastant com sonen, també la gent del youth crew, Pay the Cost, Should Be Afraid, Appraise... aquesta gent tenen molta empenta i es fan molts concerts d'aquest rollo.
HÈCTOR: Bé, sempre es troben a faltar coses, però sí que és cert que hi ha una moguda interessant. No només musicalment, també crec que s'ha fet un esforç important per mirar d'acabar amb divisions absurdes, centrades en estètiques i dinàmiques de grup, i tractar de tirar cap endavant amb més força. Crec que sobretot ens falten centres socials, actius i anarquistes, on hi puguem muntar concerts i el punk hi sigui present. Jo diria que d'aquests a la ciutat només ens queden els Blokes i Kampanilla, amb les seves limitacions.
FRUTOS: Els que vivim a Barcelona som uns afortunats. Des de fa molts anys hi han un munt de llocs ocupats on poder fer concerts, tenim la sort de que venen un munt de grups de gira i les bandes locals també surten fora, hi ha força gent amb la que poder compartir inquietuds, etc. Tot això ha costat molt d'esforç. Viure en un lloc així a mi m'ha donat un munt de possibilitats que en un altre indret serien impensables. Coincideixo amb l'Hèctor que actualment tenim una necessitat urgent d'espais on poder portar a terme la nostra activitat, ajuntar-nos, crear comunitat, etc. Crec que és un error començar a fer coses a sales i no

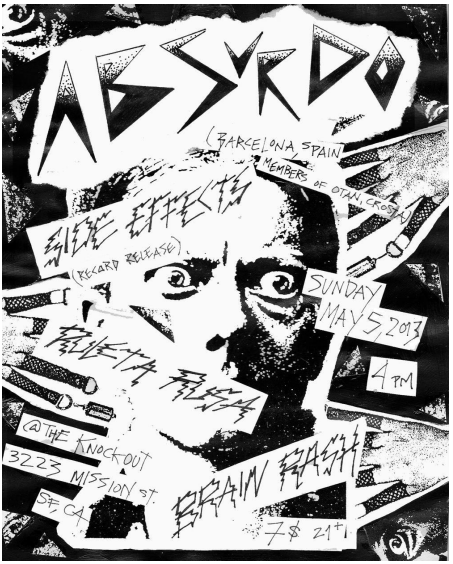

buscar una alternativa feta amb les nostres mans. A nivell de grups, destaco Las Otras. Han introduït el discurs feminista d'una forma pràcticament inexistent al punk barceloní i a més el soroll que foten és collonut. Com a crítica, m'agradaria afegir de la forma més constructiva possible que molts cops caiem en l'autocomplaença i l'estancament. Potser tinc una mentalitat innocent i infantil, però jo entenc el punk com una forma de vida i de fer, no només un passatemps musical pels caps de setmana. Falten ganes de provocar i molestar a la gent que ens fa fàstic.

10. Alguns membres del grup sou Straight Edge. Com valoreu la situació d'aquest mode de vida en l'actualitat?

IAN: A Absurdo tres de nosaltres tenim un clar posicionament contra la droga, i un altre fuma i es fot fino de cafès, però crec que ara per ara solament jo em considero SXE. Sincerament, crec que en l'actualitat l'SXE està super podrit, bé, no sé com seria abans perquè no hi era, jo em considero SXE des del 2006 i hi simpatitzo des del 2003 o 2004, però crec que ara és una qüestió de pose i massa sovint es converteix en quelcom elitista que fa fàstic. Jo potser tinc l'SXE idealitzat, però per a mi és un rebuig a moltes coses negatives (entre les quals està la droga) i sentir-se superior als demés per a mi és quelcom molt negatiu i que per desgràcia es dona moltíssim dins l'SXE. Però bé, suposo que ningú està lliure de pecat. Que jo cregui en algo d'una manera no vol dir que hagi de ser així.
HÈCTOR: Com ja ha dit l'Ian, ell és l'únic que es considera SXE i, doncs, l'únic que en pot parlar amb propietat. En el meu cas, tot i conèixer-ne l'existència, l'straight edge em quedava molt lluny i em semblava una cosa massa lligada a una estètica, uns grups i una música determinada. Tot plegat potser una mica aliè a la meva (contra)cultura. Les meves principals raons per a evitar el consum de drogues i ser-ne crític van ser l'experiència personal i el profunditzar en el pensament anarquista.
FRUTOS: Mai m'he considerat SXE. D'una banda, penso que és molt més important el que tinguis al cap que l'etiqueta. Per altra, veig l'SXE com un moviment que agrupa un munt de gent la meitat de la qual no té res a veure amb mi. Crec que si em reivindico d'alguna forma serà en base a una qüestió més amplia que el tema de les drogues o el veganisme que al cap i a la fi són els denominadors comuns de l'SXE. La discussió és llarga però, si et sóc sincer, el tema no m'interessa gaire. Tot i això, em molesten algunes generalitzacions que es fan sobre aquest tema. Al menys a Barcelona hi han molts prejudicis —que si els SXE són uns pijos, uns sectaris, gent despolititzada, etc.— i a mi l'experiència m'ha demostrat que pots trobar de tot. Els abstemis que ens la pela l'SXE també existim.

11. Sembla que en els últims temps s'està abusant de l'expressió *Fes-ho tu mateix*, s'utilitza constantment i gratuïtament, i s'acaba per desvirtuar-la i buidar-la de significat. Què és o què hauria de ser realment el DIY?

IAN: Jo no crec que tingui la veritat absoluta sobre res, però és bastant simple, crec: 0% intermediaris en el que vols i en el que fas, que ningú et faci algo que tu pots fer, si vols pots i si ho fas tu et dona (en general) més satisfacció.
HÈCTOR: La veritat, jo no sóc conscient de que se n'estigui abusant. Si més no, no ho he vist. Potser és cert que des que la majoria de la població aquí té un ordinador a l'habitació, és més fàcil fer les coses a casa (gravar, editar, maquetar, difondre...). Però jo entenc el punk també amb un esperit d'esforç i sovint prefereixo aquelles eines que realment em fan sentir que treballo amb les meves mans. Hem de ser conscients, però, que en algunes coses és impossible evitar els intermediaris. Si traiem un disc no estem fent un producte artesanal. Passa per un procés industrial de manera irremeiable.
FRUTOS: Entenc la teva pregunta. De vegades llegeixes propaganda de promotores o segells comercials que fiquen pel mig la paraula DIY i et preguntes què coi els hi passa pel cap a aquesta penya. De totes formes, s'ha de passar d'ells i mirar de fer-ho bé nosaltres. Si ens volen timar ho porten clar. En cas contrari, si realment senten que es mouen sota un esperit DIY, el problema el tenen ells i jo no perdré el meu temps jutjant el que fan o deixen de fer.

Per mi el DIY és eliminar tots els intermediaris possibles i fer les coses per tu mateix amb l'ajuda de companys. En comptes d'anar a l'IKEA i comprar una llitera pilles unes fustes i la construeixes tu. Això és DIY.

12. Què us pareix que un moviment com el punk, essencialment contracultural i underground, tinga patrocinadors als seus concerts, als grups i que fins i tot algunes marques siguen associades amb l'escena?

IAN: Em sembla malament, em crec idealista del punk i sento bastant de rebuig quan veig un cartell de "punk" amb marques de motxilles, begudes, bambes, etc. Se'm passen les ganes d'anar-hi per molt que m'agradi algun grup. Normalment els concerts que tenen patrocinadors també comporten altres coses negatives com excessiu preu de l'entrada que gran part sovint va a parar a promotors, amos de les sales, etc., serveis de seguretat, relació nul●la entre públic i grups i un llarg etcètera. Crec que s'allunya bastant del que jo crec que és el punk (que no em crec amb la veritat absoluta sobre res).
HÈCTOR: Jo no tinc cap dubte, això no és punk. Potser un grup «de punk» fa servir aquests mitjans, però el resultat no és punk de cap manera.
FRUTOS: Absurdo ni volem ni necessitem fer-li el joc a ninguna empresa. Entenc el punk com quelcom alliberador, conflictiu i contrari a la realitat establerta. El punk es caga en Vans, i les Vans buiden el punk de contingut. Com diu el Marat, no pots pretendre anar a passejar pel centre comercial amb la bandera negra i pensar que estàs fent alguna cosa diferent. La meva forma de veure el punk entra en conflicte amb la cerca del benefici econòmic com màxima prioritat.
PETIT: Hem sembla una puta merda. El punk no hauria d'estar ficat en aquest joc.

13. Quins són els vostres projectes en un futur més o menys immediat?

FRUTOS: A Malmö —durant la gira europea— vam grabar dos cançons que sortiran en un flexi editat juntament amb el Fanzine Mierda número 11.
HÈCTOR: I potser anem als Estats Units l'any que ve, que ens hi han convidat uns amics.

13. Açò ha sigut tot, moltes gràcies per l'entrevista.

IAN: Gràcies a tu per l'interès. Visca el punk.
FRUTOS: Gràcies a tu per comptar amb nosaltres!
HÈCTOR: Cisma, rata, raaaataa!
PETIT: Un plaer, gracies a tu!!! Hardcore a toopee!

MÉS INFO:
http://absurdo.interrupciones.net
http://crosta.interrupciones.net
http://destinofinal.bandcamp.com
http://esticperdut.wordpress.com

PANTERES NEGRES: ÉS LA REVOLUCIÓ, BABY!

Pocs moviments revolucionaris dels anys seixanta han destil•lat tant glamour underground com el Partit de les Panteres Negres, no obstant, la seua trajectòria dista molt de ser una desfilada de moda.

AUTOR | ALBIN SENGHOR
FONT | LADINAMO #29

Les Panteres van crear un dels programes socials de regeneració dels barris pobres de les grans ciutats nord-americanes més ambiciosos de la seua època i van ser el nucli d'una coalició de moviments revolucionaris amb una forta implantació ètnica i social que va arribar a tindre un cert pes en la vida pública nord-americana, encara que només fora com a amenaça al statu quo. El resultat de l'aventura revolucionària tampoc va ser molt *chic*: més de quaranta morts per arma de foc i centenars d'empresonats. No obstant això, les Panteres Negres continuen sent un mite polític per a tots aquells moviments polítics i culturals que es desenvolupen en els guetos, cada vegada més nombrosos, de les grans ciutats europees i americanes.

AUTODEFENSA I DRETS CIVILS

Les Panteres Negres van ser el resultat de l'evolució del moviment de drets civils que, al llarg dels anys cinquanta i seixanta, havia mobilitzat a negres i blancs contra la segregació legal i la discriminació quotidiana que patien els afroamericans als Estats Units. Els seus fundadors, Huey P. Newton i Bobby Seale, van començar el seu camí polític en un dels molts grupuscles associats al Black Power —El Revolutionary Action Movement (RAM) — que després del moment àlgid del moviment de drets civils van adoptar una retòrica revolucionària. El RAM es va dissoldre en 1965, quan tres dels seus membres van ser declarats culpables de voler atemptar contra l'Estàtua de la Llibertat, la Campana de la Llibertat de Filadèlfia i el monument a George Washington.

Seale i Newton van començar a treballar en els programes comunitaris contra la pobresa de l'ajuntament d'Oakland i al poc de temps, en 1966, fundaven el Partit de les Panteres Negres per a l'Autodefensa. Com anuncia el cognom del partit, el projecte polític inicial de les Panteres estava centrat a posar en pràctica la postura de Malcolm X favorable a l'autodefensa, en un context d'impunitat policial i forta repressió en els barris negres de les grans ciutats industrials dels Estats Units. I açò, precisament, és el que Newton i Seale van desenvolupar amb les patrulles de vigilància

policial. Les patrulles consistien en un grup armat de Panteres Negres que seguien la policia en la seua ronda rutinària pel gueto per a evitar que es cometeren atropells. Per descomptat, com recordava Bobby Seale anys després, el zel cívic dels Panteres no passava desapercebut als oficials de policia: «En un moment Donat, el policia diu *No té dret a observar-me!* i Huey li contesta: *No és cert, una sentència del Tribunal Suprem de Califòrnia va establir que tot ciutadà té dret a observar un oficial de policia fent el seu treball sempre que es mantinga a una distància raonable. En aqueixa mateixa sentència, es declara que a partir de deu peus es pot dir que hi ha una distància raonable. Jo estic a vint peus de vosté i li vaig a continuar observant, li agrade o no*».

En efecte, encara que quan es parla de les influències intel●lectuals de les Panteres Negres se sol parlar del *Llibre roig de Mao*, la veritat és que en aquell moment es dedicaven majorment a estudiar les lleis de l'Estat de Califòrnia i a posar en pràctica el seu dret legal a anar armats fins a les dents, sempre que les armes no estigueren amagades. De fet, per molt que puga resultar un misteri a ulls de l'esquerra europea, la primera aparició pública de les Panteres Negres fora dels seus barris d'origen, en Oakland, va tindre lloc en un acte reivindicatiu a favor del sacrosant dret del ciutadà nord-americà a caminar pel carrer amb armes carregades. Tornant a Mao, Bobby Seale conta que, durant aquesta primera època, ell i Huey es dedicaven a vendre el *Llibre roig* a estudiants blancs de Berkeley per un dòlar i a comprar, com no podia ser de cap altra manera, armes amb els diners que recaptaven. Seale assegura que no el van llegir fins a un any més tard.

LES PANTERES ESTAN EN LA CASA

La primera campanya pròpiament política de les Panteres Negres va arribar a finals de 1967, després de la detenció de Huey P. Newton acusat d'assassinar a un policia. Bobby Seale va llançar una campanya massiva de suport a Newton davall el lema *Free Huey* que va incrementar la popularitat del partit en els barris afroamericans. A partir de llavors, les Panteres Negres, que havien adoptat l'anàlisi de classes marxista, es van enfrontar a alguns dilemes polítics que no havien format part dels repertoris del moviment pels drets civils i el Black Power: el primer encara estava molt carregat de connotacions religioses, mentres que el segon considerava que el nacionalisme negre era una postura política prou aglutinadora. En canvi, tant Seale com Newton pensaven que el gran repte polític a què s'enfrontaven els Black Panthers era la mobilització conjunta d'un subproletariat negre format per precaris i delinqüents i dels treballadors industrials que componien la militància urbana afroamericana tradicional. Segons totes les cròniques, aquesta va ser la clau de l'èxit polític de les Panteres Negres; unir obrers, parats i bergants, homes i dones, en un mateix projecte d'emancipació comunitària.

Amb aquest fort suport de base, les Panteres Negres van anar assimilant tant les restes del moviment de drets civils com als líders del Black Power. Entre aquests últims, destaquen les figures de Stokely Carmichael i Eldridge Cleaver, dos notoris activistes que van passar directament a la direcció de les Panteres Negres. Carmichael i Cleaver van representar les postures del nacionalisme negre enfront de l'internacionalisme marxista de Newton i Seale, i sempre van recelar de les aliances amb els esquerrans blancs i mexicans. En 1970, Huey P. Newton va encunyar la noció d'intercomunitarisme (a cavall entre la comunitat ètnica i la solidaritat més àmplia amb altres col●lectius) per a definir els objectius de les Panteres Negres en uns termes que no exacerbaren la divisió entre els dos corrents del partit. Més tard, el FBI explotaria sense pietat aquestes divisions, arribant a provocar per mitjà dels seus infiltrats un tiroteig pel control dels cursos d'estudis afroamericans en el vestíbul de la Universitat de Califòrnia a Los Angeles.

No obstant això, era la via internacionalista i de col●laboració amb altres moviments la que s'imposava inexorablement. L'imparable ascens de les Panteres era un referent ineludible per a

la multitud de grups d'esquerra independent que van sorgir a recer de l'efervescència contracultural. Les Panteres Negres van ser la inspiració directa dels Brown Berets mexicans o dels Young Lords portoriquenys de Nova York i van col●laborar activament, entre altres, amb els Students for a Democratic Society (SDS) que estaven organitzant les revoltes estudiantils d'aquests anys, amb el moviment de jornalers agrícoles de Cèsar Chávez, amb els moviments pacifistes californians o amb el Front d'Alliberament Gai.

En 1968, els membres de les Panteres Negres deixen de portar armes permanentment, una nova fornada de militants procedents de la universitat arriba al partit i guanya pes una línia política que emfatitza la necessitat del treball comunitari en els barris. En 1969, les distintes agrupacions locals de les Panteres Negres posaven en marxa els anomenats *programes de supervivència*, una iniciativa per a proveir als barris negres dels servicis socials que els negava l'Estat. El més famós d'aquests programes va ser el Breakfast for Children: els activistes donaven desdejunis gratis als xiquets abans que acudiren al col●legi. Prompte li van seguir els programes mèdics i dentals, programes de transport per a visitar familiars presos i programes d'atenció a ancians. Tot un sistema de welfare militant autogestionat que va tindre una repercussió descomunal. Com diria Huey P. Newton anys després: «Per primera vegada des de les rebel●lions d'esclaus anteriors a la Guerra Civil, els negres estaven responent a una organització que intentava construir institucions comunitàries i que ho feia davall la bandera d'una ideologia política que desafiava directament la democràcia capitalista».

DE LA GUERRA TOTAL A LA POLÍTICA LOCAL

A finals de 1969, deu mil xiquets es desdejunaven diàriament amb els programes de supervivència i un noranta per cent de la població negra donava suport a les Panteres Negres. En aqueixes mateixes dates, ja havien mort per arma de foc vint-i-nou membres del Partit, entre ells els líders Bobby Hutton i Fred Hampton, més de cent havien resultat ferits i altres tants estaven a la presó. Encara que la imatge de les Panteres Negres donant de menjar pels matins als xiquets i a les vesprades embrancats en tirotejos de més de dos hores amb la policia puga resultar completament estrafolària, aquesta era la realitat quotidiana del Black Panther Party a finals dels anys seixanta. Encara que el partit va ser abandonant progressivament el culte per les armes i mai va utilitzar l'acció armada com a estratègia per a

aconseguir objectius polítics, el fet que portar armes carregades fora un dels seus fites fundacionals no va ajudar a refredar la situació, sobretot, tenint en compte que les Panteres comptaven ja amb més de cinc mil militants a temps complet.

En 1969, el llavors director del FBI, John Edgar Hoover, va establir que les Panteres Negres i altres grups subversius constituïen la major amenaça per a Estats Units. També va declarar que calia acabar per tots els mitjans amb el programa comunista de desdejunis per als xiquets. Les Panteres Negres van passar a ser un dels objectius centrals del programa de contrainsurgència COINTELINPRO i les tàctiques d'assetjament es van refinar: no és que s'acabaren els assalts a tirs a les seus de les Panteres, però es van complementar amb un programa extensiu d'infiltracions per a afavorir els enfrontaments interns en el partit. Com resultat d'aquests conflictes i de la persecució policial, Stokely Carmichael i Eldridge Cleaver van decidir exiliar-se. El primer es va instal●lar fins a la seua mort a Ghana, sota la protecció del líder panafricanista Kwame Nkrumah. El segon es va retirar a Algèria, des d'on, amb els infiltrats del FBI com a única font d'informació, va acusar repetidament de reformistes a Bobby Seale i Huey P. Newton, assegurant que la situació als Estats Units estava madura per a la revolució armada.

En els anys setanta, a pesar que Elaine Brown substituïx a Seale i Newton en la direcció del partit i la línia política se centra cada vegada més en els programes socials, seguixen els assassinats, com el de George Jackson en la presó de Saint-Quentin, i es produïxen cada vegada més escissions. Entre 1972 i 1973 les Panteres Negres donen un gir a la seua política i se centren en la política electoral local presentant Bobby Seale i Elaine Brown a l'alcaldia d'Oakland. Per a sorpresa del partit demòcrata, Seale queda segon entre sis candidats. A partir d'aquest moment i fins als anys huitanta les Panteres anirien esvaint-se entre l'atonia de la política local, els successius empresonaments i les morts violentes dels seus membres, com Huey P. Newton que mor assassinat per un traficant de drogues el 1989. A pesar d'aquest anticlímax final, que compartixen amb molts altres moviments d'esquerra dels anys seixanta, el mite de les Panteres Negres ha anat creixent durant anys i el seu rastre es deixa sentir des de les banlieues parisenques fins a l'hip hop underground. Anys després, Bobby Seale resumiria així les causes de l'èxit i de la derrota de les Panteres Negres: «Ens van caure damunt perquè havíem posat en marxa una revolució verdadera, des de la base, per a la gent normal. Teníem un programa articulat i havíem fet coalicions en què creuàvem les línies de separació racial».

DISTRI COMÚ

Durant les dues últimes dècades, la distribuïdora Comú ha sigut un punt de referència i una mostra de com fer les coses per als moviments alternatius de la Plana. Ara, aprofitant que enguany és el seu 20è aniversari, aprofitem per a fer-los una entrevista i que ens conten la seua visió particular de les coses durant tot aquest temps.

1. Com i quan neix la distri Comú?

La distri naix al 1993 més o menys, després que Tomás, Iñaki i Joseluís munten un grup punk —amb el nom de Comú— i decideixen posar en marxa una distri per en principi treure una mica de pasta per tal d'autogestionar les despeses del grup. Al poc de temps es va veure que era prou difícil aquesta idea, ja que els marges de benefici en distribuïdores alternatives eren i són prou menuts. Tot i això, i que el grup no duraria molt de temps, el projecte de la distri va continuar. Crec que quan es desfà el grup musical, Tomás i Iñaki deixen la distri i ahí entra Pedro, que també es movia pel Suport Mutu i pels ambients macarres del Grau, i cantava en un grup de kràpules amb el nom d'Estropizio. Al 96 o 97 entraria Tòfol; i farà 4 anys entraria Txori.

Tornant un poc als inicis, dir que en aquells moments només quedaven a Castelló alguns fanzines nascuts a finals dels 80 i el projecte de Ràdio Llibertària, on Iñaki i Joseluís feien un programa sobre punk i agitació juvenil. En aquells moments no hi havia ningú que s'encarregara de la distribució alternativa a Castelló i voltants; bo, la gent de la Kanya de Vila-real també movien una mica de material. Exemples a nivell estatal eren El Lokal, DDT, Soroll, Gato Salvaje i poquetes més. Al 93 hi hauria una nova fornada de distris a nivell estatal: a banda de la Comú, també apareixen Mala Raza (Saragossa), Sentimientos Kontra el Poder (Madrid),... Al 93 la gent de Comú eren uns xiquets i les raons de formar la distri, a més de l'autogestió eren els gustos musicals, punk bàsicament. Eren els anys de l'Ateneu okupat La Kanya a Vila-Real o el Suport Mutu a Castelló. Es movien els primers vínils d'Orgón, Ruido de Rabia, Tarzán, Nocivo, HHH o L'Odi Social entre d'altres; es movien gran quantitat de cassettes (maquetes, recopilatoris...); tot i que els CD's ja estaven inventats encara no havien arribat a les ditris, seria molt més tard amb l'abaratiment de les despeses de producció. A nivell de textos, es distribuïen els llibres de la llavors joveneta editorial Virus, el

full gratuït del *Molotov*, revistes com *La Lletra A* o el *Resiste*, pamflets i fanzines incendiaris d'estètica "talla i pega", etc. Avui les coses han canviat considerablement.

Per altra banda, assenyalar que tot i que la tasca principal ha estat la distribució i edició de material, també des de Comú durant aquests anys s'ha fet altres coses. Per exemple, d'una banda, com moltes altres distris als 90, Pedro i Joseluís van estar fent un programa a una ràdio lliure local que va existir a finals dels 90. Allà presentaven discos que es movien a la distri, es llegien convocatòries de col●lectius locals, es comentaven publicacions, es practicava la contrainformació. Altres distris d'altres ciutats, com Soroll a València o Mala Raza a Saragossa també tenien els seus programes similars en altres ràdios lliures. A banda de la ràdio, també des de Comú s'han organitzat xerrades i presentacions de llibres, així com s'ha organitzat un bon grapat de concerts.

2. Sou els mateixos des del principi? Ha hagut relleu generacional? Penseu que seràfàcil trobar-ne un tal com estan les coses a la plana?

Bé, com hem dit l'alineació de l'equip ha variat des del col●lectiu inicial. La plantilla més estable i duradera ha estat la de Pedro, Joseluís i Tòfol. El relleu generacional ha vingut de la mà de Txori, que va entrar com dèiem farà 3 o 4 anys, coincidint amb la paternitat de Joseluís i la retirada de la primera línia d'aquest. Després durant aquests 20 anys hi ha hagut persones que s'han involucrat períodes curts, com el Xevi, Kika o Luca. Després persones com Iñaki que tot i deixar la distri al principi, sempre han tingut un contacte directe i han col●laborat en el que han pogut.

Sobre el relleu generacional, uff! doncs no sé, no hem parlat molt del tema... La veritat és que el funcionament de la Comú és molt informal, poc ortodox com a col●lectiu i amb respecte amb els ritmes vitals de cadascú dels seus membres. Potser per això ha aguantat tot aquest temps.

3. Quins canvis heu vist a la Plana? Com eren les coses fa 20 anys?

Canvis? Doncs no sé, fa 20 anys tot era més precari, la penya que començava a fer coses a la Plana partia un poc de zero, les referències pròximes sobre com fer les coses a nivell local eren nul●les. Ara hi ha un recorregut i quan algú vol fer alguna història, hi ha un cercle una mica més consolidat on recòrrer. A nivell musical, trobem que els grups tenen millors equips, hi ha un circuit de col●lectius i espais (Haemorrage, Veneno,...) on poden tocar els grups, que fa 20 anys igual era més precari; per contra i malauradament han desaparegut centres socials okupats i/o autogestionats on fer els concerts més sorollosos. A nivell de grups ara tenen més recorregut, més qualitat, hi ha una mica més de varietat d'estils,... Tot i que de vegades als grups de la Plana es troba a faltar una mica més de curiositat o desig d'aportar alguna cosa nova o diferent; en aqueix sentit Aennea, Hom, Volans o Bastiaan sí que s'ho han currat una mica més, o els Bandits, que mostren un interés per buscar un so propi dins del seu rotllo, cuidar les edicions o cercar formats de directes diferents.

Si mirem el cas dels fanzines, fa 20 o 15 anys hi havien uns quants dins del rotllo punk/contrainformació de la Plana: *La Figa Palera* i *Sàtira Coenta* a Vila-real; *Botes de Humo, Maraña*, *Anar Fent*, *Una Kaguerà Més, Mala Hierba* o *Contracorrent* a Castelló; *Col●lectiu Hardcora* i *Sentiments i Inquietuds* a L'Alcora. Alguns d'aquests es poden consultar al fons de documentació del Casal Popular. Com en altres llocs, després d'uns anys de desaparició dels fanzines —tret dels puntuals *Dossiers Crítics* entre principis i mitjans de la dècada del 2000—, sembla que hi hagut una nova fornada, i bo als últims anys tenim el teu *We've Grown*, l'*Independència Total* o el *Comú'zine*. La llàstima és que en el cas del teu o el nostre sembla que tenen millor acollida fora d'ací; per exemple a la gent de grups locals, tret d'algunes excepcions, no els veig molt interessats en llegir.

Per altra banda, els concerts i mogudes igual no estaven tan centralitzades a Castelló; fa 20 o 15 anys l'activitat de concerts en espais autogestionats estava més repartida entre nuclis com Vila-real, Onda, l'Alcora, la Vall d'Alba,

Borriana i Castelló; ara bàsicament és a Castelló durant l'hivern on hi ha prou activitat, i a l'estiu coses puntuals a pobles repartits, com per exemple les festes de la FAB a Borriol. No sé, igual abans hi havia més contacte entre la penya de pobles, i ara el contacte més fluid pense que és entre Vila-real, Castelló i una mica Borriol.

Un aspecte considerable dins del rotllo alternatiu de la Plana, trobe que ha estat l'evolució de l'escena musical d'arrel jamaicana, que jo igual situaria un punt de partida a La Karraska, amb el seu ska-punk i poc després amb Barreja, a finals dels 90. Des d'allò al que hi ha ara de grups, punxadiscos, festes o edicions, hi ha tot un canvi molt destacable, i en això trobem que hi ha un enorme curro a reconèixer als amics de Jamaican Memories, que a finals del 2012 van celebrar el seu 10è aniversari.

Altre tema destacable és l'evolució de les festes alternatives de per ací. Fa més de 15 anys que la gent de Borriol va començar a muntar la FAB, llençant un model de festes autogestionades que després s'ha expandit per altres localitats de la Plana. Per exemple això fa 20 anys era inimaginable.

Un canvi fatal dels últims anys ha estat la desaparició d'uns quants bars del rotllo: La Lola, Distriz, La Bodeguita, 411, El Pati, El Forat, L'illa del Tresor o el Territori. Bars que sempre que han pogut han col●laborat amb la Comú deixant-nos posar parada, venent-nos material, col●laborant en concerts, convidant-nos a punxar,... Entre la crisi que travessa la penya, la llei del tabac, l'assetjament amb multes i limitació de permisos per part de l'ajuntament, els desfases i manca de consideració d'alguna penya, els amics d'aquests bars han acabat per cremar-se i tancar poc a poc els quatre bars decents que hi havia a Castelló. Una pena.

Passant a un nivell més general, un canvi a destacar seria l'abaratiment de les despeses per editar un treball als últims 10 anys: fa 20 anys un grup o una distri feia grans esforços per a poder editar un treball (vinil o cassette); ara és relativament barat treure un CD en comparació a aleshores. Per contra, si fa 20 anys suposava esforços posar molta pasta per editar un treball, també és veritat que sabies que es podia vendre bé, doncs el "mercat alternatiu" no estava saturat d'edicions, i era relativament fàcil recuperar la inversió; ara, tot i que siga més barat editar, hi ha una producció brutal de materials, que fa que a les distris s'acumulen *stocks* de caixes, i calga fer un replantejament de les edicions. Als darrers anys trobe que s'ha donat una devaluació del format CD: hi ha molts grups que de seguida editen un CD, fa il●lusió, és barat, però la realitat és que després no és venen tant. Fa 10 anys un grup podia fer una tirada de 1000 còpies i rular-se prou bé; ara mateix es fan 500 i si el grup no rula fent concerts, es queden moltes apalancades. Com a positiu, s'ha donat una revaloització del vinil i de la presentació dels discos. Ara a qui li mola la música, prefereix pillar-se un vinil que un CD, o valora una presentació atractiva: a la distri ho estem veient, la poca música que movem va en aquest sentit. De rebot això també ha suposat un replantejament necessari a la forma d'editar de la Comú.

L'abaratiment de despeses també s'ha notat als darrers anys al tema dels llibres. L'aparició de les impremtes digitals també ha permés poder traure llibres últimament amb tirades i costos més accessibles per la precària economia de les distris alternatives. És així com un poc hem pogut revitalitzar la nostra edició de llibres.

Altre canvi radical ha sigut la irrupció d'internet. Si a nivell social les noves tecnologies de comunicació han suposat tot un fenomen, també ho ha estat al món de la música, les distris i moviments socials. Internet ha afavorit molt l'intercanvi de comunicació de forma ràpida i econòmica; fa 20 o 15 anys la comunicació entre col●lectius depenia de Correus: volies alguna cosa d'altra distri, i els enviaves una carta, amb segells trucats per ser reutilitzats, trigava en arribar... Ara s'envia un mail i punt. Si per exemple volies fer una entrevista com aquesta per a un fanzine, l'enviaves per carta, al temps t'arribava contestada a mà la majoria de vegades, i

l'havies de desxifrar i picar a màquina d'escriure... Un currazo que te cagues! Per altra banda internet ha posat a l'abast dels grups recursos inimaginables fa 20 anys: ara pots escoltar un grup de l'altra punta del planeta amb només un *"click"*, descarregar lliurement discos descatalogats, agilitzar contactes,... També és veritat que això —afegit a la crisi que ens travessa— haja pogut influir en una devaluació del suport físic: la penya ja no té tant d'interés (ni diners) per pillar música, i ja té internet per escoltar música infinita. I en el referent als moviments socials, a mode d'exemple, si l'aparició d'Indymedia a la xarxa ja va suposar un revulsiu a la contrainformació, als darrers anys les noves xarxes socials resulten claus per acostar-se a l'actual context de mobilitzacions.

4. Quins grups, segells, CSO... ens podríeu destacar de tots aquests anys?

Començant per centres socials, parlar del Suport Mutu, un xicotet baix a principis dels 90 —prop de La Farola—, obert per un col●lectiu de solidaritat indigenista de caire llibertari. Allà entre d'altres col●lectius (Joventuts Llibertàries, Dona Canya, SHARP,...) es va allotjar la Comú als seus inicis. Aquell seria un punt especial de trobada i partida per la gent jove amb inquietuds polítiques i alternatives a mitjans dels 90 a Castelló. Paral●lelament, són els anys de l'Ateneu Llibertari la Kanya, la okupa de Vila-real que es mantindria en un antiga casa al centre del poble entre finals dels 80 i mitjans del 94. Allà a banda d'agitar el poble, passarien grups referencials del moment: Ruido de Rabia, Orgón, El Corazón del Sapo, Trip Inside, 24 Ideas, Inadaptats, Miseria&Co, Ghetto, Angel Negro, Tromatism,... fins i tot els Green Day al 93, quan encara no els coneixia ningú. Després del tancament del Suport Mutu (96 o 97) vindria l'Ateneu Llibertari de Castelló, projecte sorgit de la gent jove que venia del Suport Mutu, i que durant uns anys va donar vida i agitació a la joventut de Castelló —i continuació d'espai per la Comú—. A l'Ateneu Llibretari són també els anys forts de les Joventuts Llibertàries a Castelló, que s'articulaven en 2 col●lectius (Sense Reverències i Algun Dia). A nivell de concerts a l'Ateneu, hi havia un mensual, i no sé, van passar moltes bandes (Puagh, Sin Dios, Zanussi, El Corazón del Sapo, Jeniger, Cruel Circus, Active Minds, Poc Trellat,... a banda dels grups locals del moment). En aqueixos

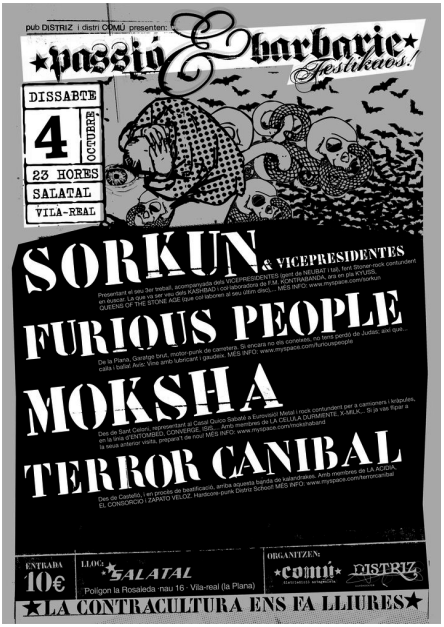

anys —finals dels 90, principis de la dècada del 2000— hi ha 2 CSOs també a Castelló: el Pati Blau i després la Fàbrika. També hi hauria okupes a Borriana i Onda. Onda diguem-ne que agafa un poc el relleu okupa de la zona una vegada es desallotja a Vila-real; la penya jove d'Onda va okupar, i no sé molt bé ara com estaria el tema que finalment l'ajuntament del poble els va cedir un nau industrial nova i buida a un polígon (més o menys per on està avui Serigrafies Libra). Avui costaria d'imaginar si pensem que Onda és l'únic poble de les comarques de Castelló amb un regidor d'España2000. Aquells anys per Onda passarien bandes com Speereth, Tarzán, Alloraralaiglesia,... A finals dels 90 i mitjans dels 2000 també funcionaria a la Vall d'Alba, l'espai de La Granja, que era una granja en desús cedida als joves del poble, i on estava implicada gent de grups de la zona com Gargamboig o Estramonio, gent que després estaria a l'assemblea de la FAB o la Coordinadora dels Pobles. I per últim, de centres socials, destacar l'actual Casal Popular de Castelló: aquest ve funcionant des de l'abril del 2004, quan un grup de persones que venien de diferents col●lectius i experiències a la Plana, davant la manca d'un espai, opten per tirar endavant un nou projecte d'espai autònom i plural. En aquest sentit, amb l'estabilitat i consolidació del Casal Popular trobe que hi ha hagut una progressiva maduració d'iniciatives a mesura que la gent anava creixent, una certa estabilitat de persones implicades, noves propostes més arriscades o serioses, relleu i entrada de noves persones sense processos traumàtics, trencament amb derives autodestructives que s'havien donat en algunes okupes puntualment.

Grups a nivell proper? No sé, per comentar així coses menys conegudes, parlaria de Los Cristianos a los Leones, un grup de Ribesalbes, de mitjans dels 90 i que no van deixar res editat. Em van sorprendre molt les 2 vegades que els vaig veure, feien un rotllo hardcore potent a dos veus, molt enèrgics, humils, amb molta personalitat i capacitat per transmetre. No recorde cançons —ja dic que no van deixar res editat—, recorde més la sensació d'una banda amb una actitud i força trencadora per al que hi havia per ací. Després Ghetto, de Vinaròs, van ser un grup molt especial i amb rotllo molt singular, tant a nivell de textos, com musical, com d'actitud, gent honesta, implicada en mogudes i fent un hardcore raruno fora dels tòpics. Després La Karraska per la seua particular d'entendre la música de festa i compromís, que va donar lloc a concerts petats i a unes quantes reedicions de la seua maqueta. Nolimetangere també seria un grup a destacar dins del rotllo hardcore polític per la seua qualitat i actitud. Els Ànima Alba també va ser un projecte xulo que només van deixar gravats 4 temes en un CD-R. Relacionats amb aquests 2 últims grups, també caldria destacar els Úvula. Ah! una mica anteriors a aquests estarien els Idem, més dins del hardcore rotllo Judge, Sick Of It All i tal. Després ja deixant de mirar enrere, més actuals, grups com Hom, Volans, Aennea, Bandits, Malnom o Furious People estan fent coses una mica diferents, amb bon gust, ambició, desig d'aportar alguna cosa com a mínim a nivell local i certa projecció fora d'ací.

Segells a nivell local? Bé, algú podria pensar que no hi ha moltes coses, però bé, pel que és la Plana, encara hi hagut i hi ha cosetes. Destacar No Tomorrow Records, encara que duen altra filosofia però bé, és un segell local amb projecció i referències molt bones: discos de Nuevo Catecismo Católico, Shock Treatment,... I també porten més de 20 anys. Per altra banda, Septiembre Recuerdos va ser un segell efímer que va muntar Joseluís (Comú) del palo més arriscat, per editar el disc del seu grup Nük i un recopilatori de grups rarunos. Després, encara que coste nomenar-lo, estaria Matraka Diskak, segell de Vila-real, que va treure els primers discos de Rottest Slag, 1ªKomunión, El Último Ke Zierre o els darrers discos d'Eskorbuto; deia lo de que "encara que coste nomenar-lo" perquè el tipet va acabar regidor del PP a Vila-real. Després, com ja hem dit, Jamaican Memories s'han de destacar dins del seu rotllo pel seu treball i constància. I també, ja més recents, altres distris/segells com Resisto Luego Existo, amb Manu d'Almassora que també ha apostat fort per l'edició als últims anys i està implicat a diferents mogudes, grups, etc.

5. Recordeu allgun concert/esdeveniment celebrat a la Plana mític a destacar?

Uf! No sé, no som molt de mitificar... Així coses a destacar, estaria el manteniment i evolució ambiciosa del projecte del Casal Popular de Castelló, que prompte farà 10 anys de projecte, i és el centre social autogestionat que més temps ha durat a la Plana. Com a esdeveniments, així ràpid sense rumiar molt ni mirar molt enrere, podríem destacar la 1ºMostra del Llibre Anarquista de Castelló, que va tenir una molt bona acollida, varietat i resultats; també les Jornades de Cooperativisme del 2012 van tenir molt bona acollida i van suposar un projecte de cicle ben ambiciós i amb reconeixement fora de la Plana. Les Jornades Queer al CSO La Nau a finals a l'octubre del 2010 també van ser un "zas! en toda la boca!" dins l'ambient alternatiu de per ací. Després fenòmens com el 15M a nivell local també trobe que cal destacar-los per la capacitat que ha tingut per engrescar a persones que no trobaven un espai des d'on mobilitzar-se o que estaven cremades de col●lectius "tradicionals".

Després de concerts és que hi ha hagut molts, i ufff!, és difícil destacar algun. Potser l'últim d'Interlude i Aennea, per l'inesperada aparició de la policia per suspendre el concert al Casal, i com davant d'això, la gent vam ser capaces de donar-li la volta a la situació en un moment, i amb imaginació i decisió buscar una alternativa d'espai amb urgència i bona resposta de la penya. Bueno, relacionat amb concerts, algunes festes post-concert també han estat mítiques, però bé, no entrarem en detalls.

6. Sé que des del vostre col●lectiu feu especial èmfasi en l'estètica, que sempre intenteu que siga cuidada, i no esteu molt d'acord en això de que per a que algo siga punk ha de ser cutre. Com valoreu l'aspecte gràfic dels discos, fanzines, catàlegs... a la distri?

Ummm... tu no has vist totes les nostres referències! També hem tret alguna que altra cosa cutre, però bé, últimament ja no tant, je je. Doncs sí, tens raó, la presentació d'un disc (o d'un llibre, un cartell,...) trobem que és important que siga cuidada. La imatge és la carta de presentació d'un material, ens està parlant del que podem trobar en aqueix disc, llibre o concert. És més, és el que pot determinar que d'un grapat de discos que no coneixem, que d'una parada de llibres o que en una paret plena de cartells, la nostra mirada acabe dirigint-se a un o altre. Si s'aconsegueix això amb la presentació, possiblement alguna persona més de les que ens esperàvem acabe per pillar aqueix disc o llibre, o acabe per venir al concert. A nivell local, dins del rotllo alternatiu, la veritat és que tampoc s'ha valorat molt aquests detalls fins fa pocs anys, però bé, poc a poc algunes coses van canviant. No sé, fins fa poc molts grups a l'hora de fer el disseny del disc, era el rotllo de "tinc un col●lega que sap un poc de Photoshop i ja ens ho farà ell"; i bo, el disseny d'un disc no és només encaixar una imatge i textos, cal entendre un poc l'estètica associada al so del grup o de l'estil, voler aportar alguna cosa diferent, tenir cura dels detalls, jugar bé amb els elements, cercar una personalitat,... També està bé cercar un llenguatge propi, fugir dels tòpics, buscar punxar a la penya des de recursos com la ironia,...

7. Quins són els principals obstacles amb els que una distri alternativa es pot trobar per a sobreviure durant tants anys?

Els obstacles poden ser més o menys el que es pot trobar qualsevol altre col●lectiu: el creme de la gent, l'aborriment, no saber on s'està, mala gestió dels diners o dels recursos, els diners, deutes, confiances, aprofitats, no connectar amb la gent, passar-se de listos, passar-se de bobos, manca de relleu, crisi generacional, limitacions del voluntarisme, acumulació d'stocks, editar sense criteri, precarietat, situacions vitals que afecten a l'activisme, personalismes, ...

8. Quins criteris seguiu per a editar el treball d'algun grup?

Bàsicament és que hi haja una afinitat política i/o d'amistat, que no siguen uns flipats, que tinguen una actitud minimament honesta i que tinguem diners per posar. També depén de què volen treure, ara ajudar a editar un CD s'ha de

valorar bé. Ara mateix, en general, al circuit de les distris alternatives hi ha una sensació d'haver "editat per damunt de les nostres possibilitats" —com diria algún economista—, i les distris es troben amb stocks de caixes de CDs considerables, que el "mercat alternatiu" no pot absorvir. Moltes distris ens hem trobat amb casos d'editar un CD i al poc de temps el grup es defeia, i clar amb això tenies que la possibilitat de recuperar la inversió que s'havia fet desapareixia. Clar, ara ja sabem això, i es mira millor el que s'inverteix.

9. Heu editat treball molt bons com el 7" de Zanussi. Teniu alguna edició a la que li tingueu especial estima?

Sí, tens raó, el 7" de Zanussi va ser una molt bona referència, a banda que a nivell personal éren i són penya molt propera i sempre implicats en històries interessants. El CD de Ghetto també va ser un bon treball, llàstima que s'ho van deixar al poc de temps; llàstima també que el disseny no fora un poc més atractiu en sintonia amb el disc. Els discos d'Husmo, Hom i Volans (tots tres compartint membres), a banda que musicalment estan prou bé, tenen un molt bon treball de disseny de Lluís, així com la col●laboració als textos de Txori (Comú) en el cas de d'Husmo i Hom; i també són penya molt maja. Amb els Gargamboig també sempre hi ha hagut molt bona sintonia i ha estat un plaer col●laborar. La maqueta de La Karraska, encara que ara la veges com algo desfasat, la recordem també com especial pel fet de ser un grup molt lligat al "rotllo" de Castelló.

Per altra banda, a nivell de llibres, estan els primers llibres de poesia de Joseluís qua vam editar farà 15 anys o així, i que van suposar materials una mica innovadors al circuit de les distribuïdores alternatives. Per aqueixa època també vam treure "La tierra es nuestra casa", que igual seria el primer llibre infantil tret per una distri alternativa a nivell estatal. Després, més recentment, els llibres "Treball, precarietat i resistències" i "Fer el salt: cooperativisme i economia solidària" suposen unes apostes més ambicioses de textos de debat i actualitat, i on s'ha intentat deixar testimoni de propostes locals. A més tenen el punt d'estar fets amb la col●laboració de persones i col●lectius molt interessants de per ací; i bo, trobem que són una mostra de treballs necessaris dins dels moviments socials locals, que ningú fins ara s'havia plantejat fer per ací. Per últim, els 2 números del Comú'zine també han sigut uns materials fets amb molta cura i desig d'aportar alguna cosa nova dins del panorama dels punk-zines, un poc buscar anar més enllà dels tòpics o les típiques entrevistes a grups, i bo, han tingut bona acollida i bones crítiques.

10. De tant en tant, també munteu concerts. Què ens podeu contar de l'experiència? Hi ha moltes propostes a Castelló?

Doncs que són un esforç i de vegades moments de maldecaps, com quan a l'últim d'Interlude i Aennea es va presentar la policia al Casal per dir que s'havie queixat els veïns, i que s'havia de suspendre —tot i que finalment es va fer a un altre lloc—. Econòmicament no són rentables per al col●lectiu, això sí, mai hem palmat pasta i els grups solen quedar contents. Com a positiu tens el conèixer gent d'altres llocs, amb moltes afinitats, i la possibilitat d'oferir a nivell local concerts que si no fora per la Comú, doncs igual no hagueren passat per Castelló. Bé, ara amb el col●lectiu Guerra Bruta hi ha una mica de relleu en aquest sentit, i és digne de valorar. No sé, de l'experiència de montar concerts, dir que sempre hem intentat portar grups poc habituals per Castelló, coses noves ací que pogueren enriquir l'escena local. Amb això també hem tractat de cuidar als grups, currar-nos la promo dels concerts, el sopar, donar un llit decent o treure'ls una mica de festa.

Sobre el tema dels concerts dir que tenen la seua importància per la influència que generen a nivell local. Si mires per exemple el nivell de bandes boníssimes eixides de ciutats mitjanes com Saragossa, València o Mallorca, nuclis xicotets d'Euskal Herria, o pobles com la Roca o la zona del Montseny, te trobes que són també ciutats o pobles menuts en els que durant anys hi ha hagut una activitat continua de concerts de nivell, de grups guiris, que van deixant un poso i influència enriquidora per

l'escena local. Per això fa pena veure que quan vau fer la crida a implicar-se al projecte del col●lectiu Guerra Bruta, la resposta per part de la gent implicada en grups locals haja estat mínima o ridícula, quan els grups són els principals beneficiaris d'una història així.

Per últim, relacionat amb concerts i considerant la relativa proximitat de Castelló, resulta molt recomanable l'espai de La Residència a València. Un espai autogestionat singular que ha revitalitzat l'escena DIY "mig-oueta", amb una programació continua i variada de bandes locals i visitants, bon ambient, actitud honesta i on estan implicats uns quants "persons" de l'escena punk valenciana.

11. Recomaneu-nos cosetes interessants que hi haja ara a la Plana.

Coses actuals ara mateix per la Plana, seria la proposta de concerts que veniu programant la gent de Guerra Bruta als últims mesos, i que està cobrint i fent el relleu dels concerts que es muntaven des de la Comú. Porteu propostes interessants i que donen una mica de color a l'escena de per ací. Per altra banda, el Casal Popular de Castelló és un bon espai per destacar, un centre social autogestionat ple de vitalitat i punt de trobada heterogeni al centre de la ciutat; molt interessant per qualsevol persona que vinga de fora. Pensant en grups, coses d'ací actuals com Hom, Volans, Aennea, Raw, Bandits, Furious People, Arte Pop, Telepath Boys, Oppugno —ja desapareguts—, Abuso de Poder, Injustice System, Bastiaan, Culebra (la darrera sorpresa) o Monegre, cadascú dins del seu rotllo, fan coses interessants i amb bon nivell. Després fanzines, com el teu, *We've Grown*'zine, o el *Comú*, han revitalitzat l'escena fanzinera amb bon qualitat i en català. Parlant de publicacions, el blog Muntonets és una bona web per accedir a reflexions eixides des dels moviments socials de la Plana. Tampoc està de més recomanar algun llibre: "Cenital" de l'escriptor castellonec Emilio Bueso, és una interessant novel●la situada als Ports al 2014, en un moment en el que ha petat el sistema per la crisi energètica; una mena de Mad-max passat pel filtre anarco-primitivista connectat amb la crisi dels nostres dies; molt recomanable, podria inspirar alguna cançó punk. Altre llibre eixit de Castelló seria "Fer el salt:cooperativime i econmia solidària", tret des de la Comú, i que pot donar idees i orientacions de cara a projectes dins l'actual context. I per últim el libelo "Llàgrimes de tinta negra", de poesies de Txori (Comú) acompanyades d'il●lustracions i muntatges de Lluis (Hom/Volans), també resulta interessant per conèixer materials escrits diferents eixits per ací.

12. Si voleu afegir alguna cosa més...

Moltes gràcies, Christian, per l'entrevista i la teua tasca amb el fanzine i el col●lectiu Guerra Bruta. Disculpa el retard en contestar-la, esperem que la info siga del vostre interés.

MÉS INFO:
www.districomu.org

ORGANITZANT ELS DESOCUPATS DEL BRONX EN 1930

AUTORA | Rose Chernin, 1949

Les coses que donem per assentades en l'actualitat, i que formen part de l'estil de vida americà, eren idees revolucionàries quan vam començar a demandar-les en els anys trenta. Volíem l'assegurança per desocupació; volíem ajudes per a les llars, menjar calent a les escoles i vivendes per als indigents que vivien en els abocadors de la ciutat.

En aquells moments, qui havia sentit parlar de la jornada de vuit hores? Si un home haguera tingut un accident en el seu lloc de treball, creieu que el seu patró hauria donat un cèntim per ell? Per què hauria d'importar-li? Sempre hauria un altre pobre que el reemplaçara. Fins i tot la idea d'un sindicat era un concepte nou en tot el món. Ningú esperava sous decents. Els altres, privilegiats, havien nascut allà dalt. Nosaltres estàvem en el fons. La idea de tindre dret a vaga era quelcom difícil fins i tot d'imaginar.

Què podíem fer? Què podia fer una persona, una dona que no arribava ni al metre i mig d'estatura, per a canviar el món?

Us ho contaré. És una bona història, ja que en aquell moment ens vam començar a organitzar.

Vam formar Consells de Desocupats. Eren organitzacions espontànies de persones i vull que les conegueu ja que jo vaig ajudar a organitzar-les des del primer dia. Vaig estar involucrada en aquesta activitat abans d'unir-me al Partit Comunista.

Vam obrir una oficina enmig del barri. Arribàvem durant el matí, preparàvem café, la gent portava rosquilles i xerràvem. De sobte arribava una altra persona i li dèiem: «Hola, com va tot?». «M'acaben d'acomiadar». I calia escoltar el crit de «Hurra! Un altre acomiadat. Genial.»

Ens mirava com si estiguérem bojos. Per què havíem de celebrar que l'havien acomiadat? Per a ell significava que ja no tindria sou, no podria pagar el lloguer, no tindria cap lloc on poder dormir, res per a menjar. Així que, per què estàvem entusiasmats? Vam dir: «Ens alegra que estigues ací. Així tindrem una persona més a la que repartir pamflets».

Aquesta era la manera en què convertíem les coses terribles que li estaven succeint a aquest home, i a tots nosaltres, en una acció productiva. Prendríem el control de les nostres vides. Ja no seríem víctimes.

És així de simple. Solia preguntar-me per què la gent no ho veia així també. No pots fallar. Bàsicament, fallar és impossible; ja que, en estar units, has canviat la tragèdia personal, aquesta desesperació, aquesta desesperança, i les has convertit en un esforç col●lectiu.

La nostra tasca principal era aconseguir que un congressista presentara una llei per a l'assegurança per desocupació. Vam fer circular una petició, casa per casa, per totes les parcel●les del Bronx.

Un típica trobada transcorreria així: jo i una altra persona entraríem a l'edifici i picaríem a la primera porta que trobàrem. Algú, normalment un home, obriria la porta. Tan sols una polzada. Llavors, després d'assegurar-se que no es tractava del propietari del pis, l'obriria del tot. Jo diria: «Estem fent circular una petició demanant a un congressista que

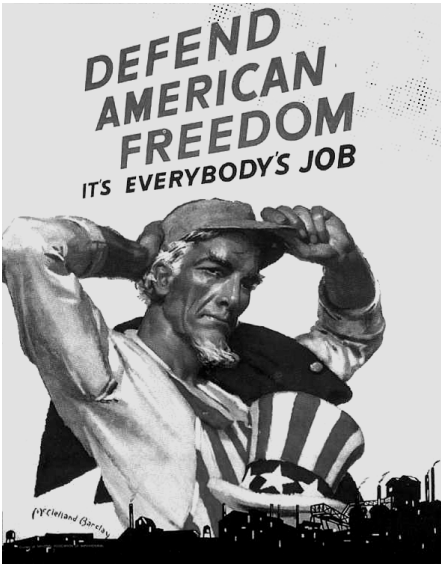

presente una llei en el Congrés. Volem l'assegurança per desocupació i creiem que podem fer que el Govern ens el concedisca. Hi ha algun desocupat en aquesta família?"

«Bromeges? Ningú té feina en aquesta família». O diria: «La majoria estem desocupats, un treballa però espera que l'acomiaden al final de la setmana».

Els dèiem: «Nosaltres també som treballadors desocupats i volem que el Congrés aprove una llei perquè ens done o treball o sous». No s'ho creien i deien: «Demanareu al Govern que ens done diners sense treballar?» La gent no es creia que demanàrem tal cosa.

I responíem: «Sí, demanem al Govern que ens done una ocupació. Si no ens pot donar una ocupació, ha de mantindre'ns». «Però el que demaneu és el socialisme». «Demanem feina o diners».

Ens organitzàvem al voltant de les nostres necessitats bàsiques. Podíem parlar fàcilment amb la gent ja que també érem treballadors. Sempre em va resultar estrany que la gent no se'ns unira. Solia pensar en açò, ja que per a mi l'organització era quelcom essencial. Us preguntareu, potser, per què em vaig convertir en una comunista. Però jo solia preguntar-me per què la resta no ho feia. Bàsicament, sentia que aquelles persones que no se'ns unien no tenien confiança en si mateixes o en el fet que poguérem canviar el sistema. Són els que diuen que «tan sols som gent pobra, què podem fer nosaltres?» Escoltaríem açò quan picàvem a la porta.

Jo, per una altra banda, podia convèncer-los per a lluitar contra les seues condicions. Creia en aquesta lluita. És tot el que necessites per a ser una organitzadora. Creure en el nostre poder.

Per exemple: Crèiem que una de les coses que temia el sistema era a les dones cabrejades. Volíem llet per als xiquets. Així que vam reunir a vint o trenta dones. Eixiríem un matí ben prompte. Aniríem cap a l'entrada del Districte Municipal. Exigiríem parlar amb un regidor. Cada una de nosaltres portaria un xiquet en un cotxet. Nina tenia tres o quatre anys; sempre venia amb mi.

Qui podria oblidar una imatge així? Hi havia una dona amb un suèter roig amb les mànegues arremangades. Una altra amb un mocador en el cap. Rostres amb mirades de determinació. I els xiquets, aquell amb una gorra blava que li havia teixit la seua iaia. Nina tenia un rostre obert amb una mirada alegre. I vam avançar juntes, primer un pas a l'esquerra, després un altre a la dreta. Cantàvem, cridàvem: «Volem llet. Llet per als xiquets».

Anàvem pel carrer fent propaganda dels consells del barri. Demanàvem a la gent que s'acostara i els dèiem que portaren allò que pogueren compartir. Sempre hi havia quelcom per a menjar en els consells. La gent es passaria, els posaríem a treballar en algun pamflet, els involucraríem en alguna conversació. Com estàvem en contacte amb el carrer en aquells dies, entre aquella desesperança, podies imaginar l'impacte que va tindre el Consell en ells.

Les dones s'organitzaven per a observar els preus del menjar durant tot el temps. Si un article es tornava massa car en una botiga en particular, ens posàvem en vaga immediatament. Una altra vegada, tornaríem amb els xiquets en els seus cotxets. Muntaríem un piquet amb el lema: «No freqüents aquesta botiga. Cobren massa pel pa».

Aquestes vagues tenien èxit. Ningú creuava la nostra línia de piquet.

El mateix estava passant a Brooklyn, Manhattan, Harlem. A Harlem, la inanició era legió i els menjadors populars no podien abastir la gent amb suficient menjar. Des del Consell solíem traslladar tot el que podíem a Harlem.

En la lluita de la gent contra les seues condicions és on trobes el sentit de la vida. En les pitjors situacions estàs unida a la resta de persones. Si hi havia cinc pomes, les partíem en deu trossos i així tot el món menjava. Si algú tenia vint-i-cinc centaus, anava al cantó, comprava un poc de pa i el portava de tornada al Consell.

La vida canvia quan t'ajuntes d'aquesta manera, quan t'uneixes. Perds la por d'estar sol. No pots resoldre aquests problemes quan estàs sol. Es tornen insuportables. Quan estàs sol, cara a cara amb el patró, ell té tot el poder i tu cap. Però junts, sentim la nostra força, i podem riure. Qui sabera com cantar començaria a fer-ho. Altres sabrien com ballar. Allí estàvem, desocupats, però ballant.

En aquells anys jo era feliç. Feliç, dius? Amb la desocupació, els desnonaments, els alts preus del menjar? Però així és com em sentia. I per què? En aquells anys em vaig convertir en el que acabaria sent durant tota la meua vida. I aquesta és l'arrel de la felicitat, quina si no?

Si eres una organitzadora i veus la satisfacció de la gent que s'està ajuntant et sents realitzada. Teníem èxit en les nostres activitats. Vam mantindre els preus a la baixa, vam pressionar al congressista, fèiem que les persones foren conscients de la seua identitat com a treballadors i estàvem guanyant les vagues de lloguers…

Arribat aqueix moment, els consells de desocupats eren ben coneguts: els nostres treballadors estaven per tot arreu, liderant manifestacions, fent circular peticions, parlant en qualsevol cantó. Així que aniríem a un edifici, ens presentaríem i demanaríem a la gent que s'organitzara. Dèiem: «Mentre estiguem fent vaga, per descomptat, no pagarem el lloguer. Diguem que la vaga dura tres mesos. aqueixos lloguers mai seran abonats».

La gent escoltava, la idea els atreia. Vam prometre que lluitaríem contra els desnonaments i que ajudaríem a aquelles persones que acabaren en el carrer. En aquells dies podies caminar pel carrer i veure assegudes en la vorera a famílies al complet rodejades de mobles.

Quan un edifici estava totalment organitzat i disposat a participar en la vaga, formàvem comités de negociació per als inquilins, col●locàvem grans pancartes en cada finestra que donara al carrer i muntàvem piquets. En la pancarta es podia llegir: «Vaga de lloguer. No llogues apartaments en aquest edifici».

El propietari, per descomptat, preferiria morir a accedir a les demandes dels inquilins. Així que la vaga començava. Sabíem que algun dia enviaria avisos de desnonaments. Però mai podria desnonar-los a tots. Costa massa.

El dia del desnonament els diríem als homes que abandonaren l'edifici. Sabíem que la policia era violenta i els donaria una palissa. Serien les dones les que continuarien en els apartaments, amb la intenció de resistir. Ens col●locaríem en l'eixida d'incendi i a través d'un megàfon ens dirigiríem a la multitud que es congregava allí davall.

Al Bronx, pots arribar a reunir dos-centes persones només amb mirar al cel. Tan prompte com la policia començava el desnonament, acordonàvem la zona i la gent es reunia. La policia col●locava les seues metralladores en els terrats, apuntant la gent que es trobava en el carrer.

Nosaltres, mentrestant, ens anàvem col●locant en el balcó. Jo em dirigiria a la multitud congregada en el carrer. «Poble, companys treballadors. Som les dones dels desocupats i la policia aquesta desnonant-nos. Avui som nosaltres. Demà sereu vosaltres. Prepara-vos i mireu. El que ens està succeint vos succeirà a vosaltres. No tenim feina. No podem comprar menjar. Els nostres lloguers són massa alts. L'algutzir ha portat a la policia per a emportar-se els nostres mobles. Deixareu que succeïsca?»

Algunes vegades ens dirigiríem als treballadors que havien contractat per a emportar-se els mobles: «Us parlem a vosaltres, els homes que heu vingut a emportar-vos els mobles dels treballadors desocupats. Qui sou vosaltres? Vosaltres també sou treballadors que heu acceptat aquesta feina per poder menjar. No us culpem. Sou dels nostres. Representem al Consell de Desocupats i anit vam realitzar una col●lecta. Tenim suficients diners per a pagar-vos. Quant traureu per desnonar un treballador desocupat? Cinc dòlars? Sis dòlars? Tenim els diners. Veniu ací sense la policia ni l'algutzir i us pagarem. Mireu l'algutzir allí de peu. Està treballant? Deixeu-li que faça ell el treball».

Arengàvem. Podíem veure els homes titubejar. Continuàvem: «Nosaltres les dones estem ací junt amb els mobles que seran desnonats. L'aigua està calenta en els nostres calders. Les portes estan tancades. No us deixarem entrar».

Sovint, els jornalers venien de totes maneres. Les nostres portes estaven tancades però les trencaven. Nosaltres estàvem darrere de les portes, amb els calders. Agafaven un moble per un costat i nosaltres l'agafàvem per l'altre. I ambdós tiràvem. Mentrestant dèiem: «Ací estan els diners. Deixeu els mobles».

Alguns agafaven els diners i se n'anaven. Altres vegades els llançàvem l'aigua calenta. Altres ens pegaven. I llavors corríem cap a l'eixida d'incendis, agafàvem el megàfon i cridàvem a la multitud: «Ens estan pegant. Són grans i ens estan pegant. Però no deixarem que moguen els mobles. No podran vèncer-nos. Guanyarem».

Algunes vegades, indignats per tanta baralla i cridòria, treien els mobles dels apartaments però els deixaven en el replanell. Això era una victòria. Ens quedàvem allí esperant que tornaren els homes i després tornàvem a portar los dins. Li canviàvem el pany a la porta i el propietari hauria de posar un nou avís de desnonament. Cridaria l'algutzir i tot tornaria a començar de nou.

La nostra lluita tenia èxit. Els lloguers van baixar, les famílies desnonades van tornar als seus apartaments, els propietaris ens van deixar en pau. Algunes vegades perdíem i els mobles acabaven en el carrer. Els cobríem immediatament amb una lona per a evitar que s'espatlaren, i després manteníem una reunió massiva en el mobiliari, usant-lo com a plataforma. Esperàvem que se n'anara la policia. Tan prompte se n'anaven, la gent carregava amb els mobles i els portava de retorn a l'edifici. Trencàvem el pany, col●locàvem els mobles, instal●làvem un noupany, i el propietari hauria de tornar a passar pel mateix procediment una altra vegada.

En dos anys vam tindre el control dels lloguers al Bronx. Així es feien les coses en aquells dies.

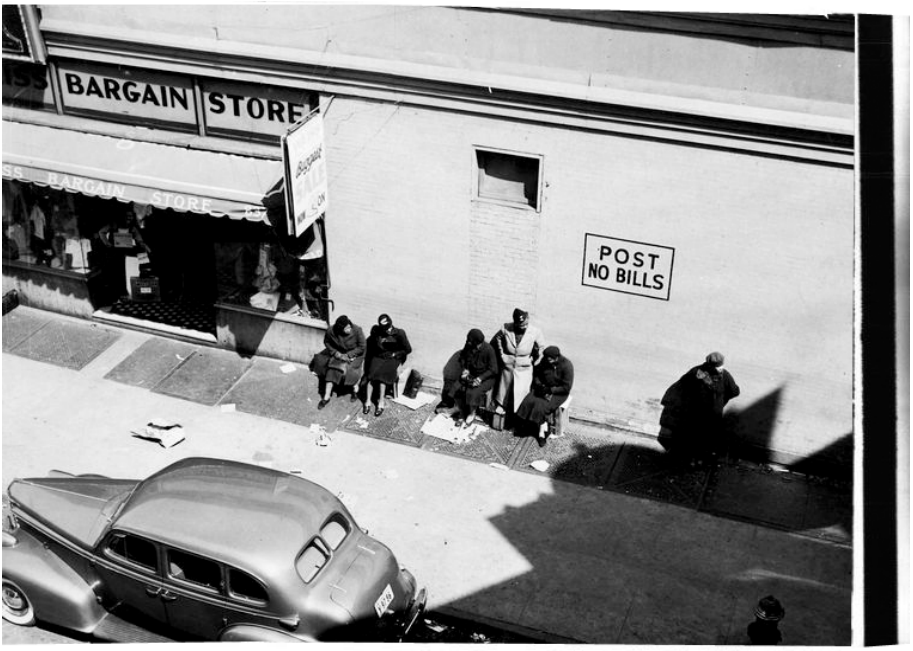

POLZE DE LA MORT
+
GRAVACIONS ENCRIPTADES
http://polzedelamort.bandcamp.com

RESISTO LUEGO EXISTO
HARDCORE-PUNK
DIY label & distro
www.myspace.com/resistoluegoexisto

Orden Mundial és una banda mallorquina que naix després de la mort de Cop de fona. De fet, a les dues bandes hi són els mateixos membres però canviant el seu paper dins de la banda. Amb aquest LP segueixen la línia marcada pel seu anterior grup, però acostant el seu so a extrems més bruts i sorollosos. A més tindrem la sort de tindre'ls en directe per a la presentació d'aquest fanzine.

1. Ja que Orden Mundial i a Cop de fona sou els mateixos components, qui sou? Com, quan i per què va nàixer Cop de fona? Com vau entrar en açò del punk?

BERNAT: Orden Mundial som en Jaume, en Martí, en Rafaelito i jo, en Bernat. Tots noltros tocàvem a Cop de Fona, encara que a Cop de Fona hi va passar més gent.

Cop de fona va néixer en un moment crucial de sa nostra vida, teníem quinze anys, érem adolescents. Sentíem com sa sang mos bullia dedins, a mi personalment podria dir que s'adolescència me va arribar d'un dia per s'altre, me vaig despertar un dematí i no era es mateix. De cop sentia rebuig per moltes coses, sentia un desig fortíssim de viure al màxim. Desconfiàvem de tot allò que mos havia estat donat i mos atreia d'una manera loca tot allò desconegut. M'atreviria a dir que lo que perseguíem era ser diferents, mos cridava un canvi. Varen succeir tota una serie de coses, vos podeu imaginar...fumar es primer porro, conèixer es carrer de vespre, sa nit...primeres relacions sexuals, te n'adones de molts de malrollos familiars...que vos he de contar? Crec que va ser sa època més intensa de sa meva vida.... bé idoi entre tota aquella serie de decisions i experiències viscudes (durant aquella etapa vital) s'hi troba sa d'entregar-se a nes punk i crear Cop de Fona. Va ser una decantació capritxosa? Va ser una necessitat? No sabria que vos he de dir.

2. Per què vau decidir posar fi a Cop de fona i començar amb una nova banda?

JAUME: Cop de Fona va tenir diferent etapes i va evolucionar tant ràpid com nosaltres mateixos. Cada un dels tres discos és bastant diferent a l'altre. Com que els darreres 3 o 4 anys de vida de Cop de Fona vivíem a llocs diferents quan ens ficàvem a assajar després de mesos era gairebé com començar un grup nou. Hi havia coses de Cop de Fona que ja no ens convencien del tot i una vegada reunits després de mesos de no haver assajat vam decidir que en lloc de fer temes nous per Cop de Fona i que sonarien bastant diferents al darrer disc, ens feia més ganes fer un grup nou accentuant una

mica més aquests canvis respecte sa darrera etapa de Cop de Fona i respecte tot Cop de Fona en general.

Tots els grups (alguns més que altres) van canviant el seu so a través dels anys. Fer Ordén Mundial va ser simplement fer un canvi més brusc que si dius: nem a fer ara un poc més rollo això. Lo bo de fer un grup nou partir de cero era que ni jo havia tocat mai sa guitarra ni en Bernat havia cantat mai. Canviar d'instruments i de nom mos donava molta més llibertat que seguir amb Cop de Fona. Lo que teníem clar és que volíem seguir fent algo junts.

3. Creieu que hi ha molta diferència entre el so d'una banda i el de l'altra? A què sona Ordén Mundial? Quins grups diríeu que són els que us han influenciat (a OM)? Quines versions feu (o haveu fet) en directe (tant amb CDF com amb OM)?

JAUME: Personalment crec que hi ha una diferència de so bastant gran entre un grup i un altra, encara que hi ha estructures de cançons bastant semblants. Lògicament, a allò que s'assembla més Ordén Mundial és a les darreres cançons de Cop de Fona. En aquest sentit és una continuació. La idea és bastant semblant però els resultats són diferents bàsicament perquè tocam instruments diferents i perquè també hi ha una certa intenció de buscar un so concret. Amb CDF el so no estava tant cercat, sortia el que sortia.

Crec que Ordén Mundial sona a hardcore molt rabiós i urgent. Però si te refereixes a grups o a subestils des hardcore no ho tenc molt clar. Potser lo bo de Ordén Mundial sigui que no sona a res molt concret, no és una còpia estricta de res en concret. És més aviat una mescla d'unes quantes coses. Està clar que hi ha influències: hardcore italià, boston hc, MG-15, DISCHARGE, etc. Però també te diré que de la idea que tens del so que busques del teu grup o de la idea que tens de com sonarà una cançó a com sona finalment molts cops hi ha sorpreses, i a mi em va passar amb OM. Quan mesclàvem el disc acabat de gravar pensava: hòstia això sona bastant nostre. Crec que hem trobat un so (sempre hi ha una part més intencionada i una

EUROPEAN TOUR 2013

MARCH	APRIL
21 BARCELONA (ES)	01 FLENSBURG (GER)
22 ST. ETTIENE (FR)	02 BERLIN (GER)
23 KORTRIJT (BE)	03 POTSDAM (GER)
24 LONDON (UK)	04 LEIPZIG (GER)
25 LEEDS (UK)	05 ZURICH (SWI)
26 NOTTINGHAM (UK)	06 ANNECY (FR)
27 BRIGHTON (UK)	07 BARCELONA (ES)
28 ANTWERP (BE)	
29 HAMBURG (GER)	
30 COPENHAGUEN (DEN)	
31 MALMÖ (SWE)	

Es dificil entender la paz, perder antes de empezar, no hay otra opción para nosotros. Solo pagar sus deudas, sus fracases, sus oportunidades frustradas. Somos tumores en cuerpos muertos,

altra més de casualitat) bastant propi. Versions no n'hem feta mai cap amb OM, potser perquè intentam fugir de la idea de que el bon hardcore al 2013 només pugui ser una còpia dels clàssics del 80. Potser algun dia en farem alguna. Amb CDF si fèiem alguna de NEGATIVE APPROACH i NECROS.

4. Quins diríeu en aquests moments que són els vostres cinc discos favorits? Què esteu escoltant últimament?

JAUME: De hardcore crec que els meus discos preferits són:
Minor Threat – Demo, SSD – Get It Away EP, Urban Waste – S/t EP, Koro – 700 Club EP, Iconoclast - Demo 1983 EP.

BERNAT: Discharge – Why?, MG-15 - Caos final, Eskorbuto - Las más macabras de las vidas, Firmeza 10 – El grito de la tierra, Raimón - Treballaré el teu cos.

5. Quan encara éreu Cop de fona vau fer dues gires en bici per Mallorca (Cop de fona Bike Tour)? Com va eixir la idea? Com va anar l'experiència? (Podeu contar-nos el que vulgueu, si anàveu sols els del grup o tot aquell que volguera anar, on dormíeu, quant va durar, anècdotes vàries...)

Sa veritat es que quan record ses gires en bicicleta se me fa curiós, crec que diu molt de noltros. No vos hem d'enganyar, noltros som illencs i de poble...paletos. En aquell moment havíem just tengut el primer contacte amb okupes i tot aixo i ens anava bastant el rollo bike-punk, ens ho passàvem pipa arreglant bicicletes, posant parxes...no sé. Ara m'encanta anar en bici però lo de posar parxes me pareix pesadíssim, no ho soport. Anàvem en bicicleta per tota s'illa durant una setmana o així i tocàvem als pobles. No érem només els Cop de Fona, era una gira oberta a la gent i ens acompanyaven varis amics i coneguts...sa veritat és que era divertidíssim, érem devers 14 o 15...una festa. Dormíem a camps de síndries, de blat de les índies, a ermites...era tota una aventura i tota Mallorca n'era al corrent. Va ser molt guapo sempre deim de fer-ne una altra.

6. El vostre primer LP em sembla un dels majors artefactes que he sentit en molt de temps (i no dic res més per a no semblar massa pilota). Com ha anat tot el procés? Qui l'ha editat? Esteu content amb el resultat? Conteu-nos cosetes.

JAUME: La veritat és que ens hem quedat molt contents amb el resultat de com sonen les cançons i com ha quedat la presentació. L'edició ha estat quasi immillorable. I això li hem d'agrair a Discos Basura, que ha estat qui s'ha encarregat de l'edició. També estem més que satisfets amb la distribució.

BERNAT: Jo és un disc que me'l crec, m'agrada molt...mai havia sentit aquesta satisfacció amb cap dels discs que vaig treure amb Cop de Fona. Ara estem mirant de composar un segon LP i tenim moltes paranoies a nes cap, no sortira igual de fàcil...mos aquesta costant una mica...

7. A part del tema sorollístic, l'apartat gràfic/maquetació del disc és brutal. Qui s'ha encarregat de fer-lo? Quina importància li doneu a l'aspecte gràfic/visual d'un disc?

BERNAT: Jo vaig fer el disseny i maquetació del disc, també he de reconèixer que me'n sent bastant content. Crec que mai m'havia plantejat de sa mateixa manera allò que volia fer. Sempre he dibuixat i he fet algunes coses de maquetació, però mai m'ho havia pres gaire en serio i aquesta vegada vaig donar-li molta més importància a l'aspecte visual del grup, a allò que transmetia. És una cosa que és obvia, que pareix absurd dir-ho però de veres que en mi hi ha hagut un "prendre consciencia més fort". Jo sempre he estat un desastre vestint, jo me posava sa roba que trobava pes carrer i me sentia molt punk i sa gent se ficava amb jo per anar a tocar en sandàlies. Però ara ho entenc, abans també ho entenia però és un "entendre" diferent. Amb Orden Mundial mos hi esforsam més.

Lo darrer que vull dir és que volia un art molt agressiu, lo principal és que anigués junt amb sa música, lo mateix que sents quan escoltes Orden Mundial ha de ser lo mateix que sents

quan te trobes sa portada a una distri o quan llegeixes ses lletres i mires es llibret. Joder, jo crec que si que van de sa mà.

8. Sembla que avui en dia tot allò que no siga totalment mainstream es pot considerar punk (fet que em repugna, potser perquè tinga una visió massa idealitzada o innocent del punk). Què és per a vosaltres el punk? Quina opinió us mereixen els grups punk que no tenen una actitud/posicionament polític (ja no en les lletres, que és més secundari, sinó pel que fa al funcionament de la banda)?

JAUME: Per nosaltres i crec que per a molta gent el hardcore i el punk són moviments polítics. És una contracultura. És una manera d'expressar una determinada forma de veure les coses, és crear un submón de gent amb certes afinitats. Fins i tot molts grups que critiquen les pretensions polítiques de grups suposadament "polítics" (Sin Dios, ManLiftingBanner, etc.) són també polítics. És a dir, que molts grups que intenten no ser un grup de punk polític són també polítics al cap i a la fi. Per mi simplement tenint una certa actitud i una certa estètica (com sona la música que fas) ja implica que un grup sigui polític, i així, el hardcore i el punk han nascut i s'han construït com a moviments polítics i contraculturals. Per a mi, que hi hagin grups que plantegin una certa postura i actitud contraposada a altres no els allibera de ser polítics. Crec que és un error donar-li un significat negatiu a que un grup de hardcore sigui "polític". Sembla que espanti aquesta paraula. També crec que és negatiu la clàssica de dir que un grup és més polític que un altre perquè allò que diuen concorda amb ideologies més rígides i estàndards. En tot cas diferents formes d'expressar postures polítiques. Resumint: que si ets punk i toques a un grup de punk estàs fent música però també t'estàs expressant políticament. Si no s'accepta això després passa el què passa. Si no et vols expressar políticament tocant música no toquis ni punk ni hardcore. No hi ha cap problema. Tampoc estic dient que el punk tengui el monopoli de la expressió política a través de la música.

BERNAT: Joder, no vegis com se li aquesta

pirant s'olla a nen Jaume, no?

JAUME: El que està clar és que el punk implica una certa manera política de veure les coses. Això és molt simple: un polític del PP no pot ser punk, és impossible. Però els límits no són sempre tant clars, encara que això també li dóna riquesa al tema. Exemple: URBAN WASTE eren hardcore polític i també MINOR THREAT. També o eren DISCHARGE hòsties! Qui s'atreviria a dir que tots aquests grups no eren polítics? I casos més propers: ÜBER també eren polítics i ESKORBUTO també. Almenys així és com jo ho veig. Sembla que tendim constantment a fer jerarquies i així ha passat amb lo de si un grup és polític o no. Crec que és un error.

Després, per un altre costat mos trobam davant de situacions que són criticables, que són les que crec que tu estas pensant amb aquesta pregunta, com ara grups de punk que s'enriqueixen mitjançant el punk. Tu entens que aquests grups han perdut una actitud política. Segurament és així, són bastant patètiques algunes reunions de grup d'antics grups de punk, com també em resulten patètics alguns grups que estan a un circuit més "alt". No sé, el que està clar que com a subcultura, contracultura, o el que sigui, el punk també té codis i normes, i sembla que molta gent disfruti contradient-les i s'empari en aquesta transgressió per justificar unes actituds que a mi almenys em resulten bastant patètiques.

BERNAT: Estic d'acord amb en Jaume però no he entés allò des polític des PP.

9. Últimament es parla prou dels grups mítics dels 80 que ara tornen a ajuntar-se i fer concerts. Quina opinió teniu al respecte?

JAUME: Doncs com he dit abans els límits són difícils de posar. No totes les reunions són xungues però en principi millor desconfiar. Em resulta curiós la gent que li encanta que un grup faci una reunió i tal... Les reunions dels grups de punk dels 80 crec que prefereixo no veure-les per no agafar-lis mania.

BERNAT: A mi no m'acaben d'atreure (llevat d'algunes excepcions), moltes vegades la caguen bastant. A vegades rompen coses que eren mítiques i fa mal. Jo he vist molt pocs concerts de reunió.

10. Pel que fa a grups i concerts, sembla que a Mallorca no us podeu queixar (almenys, aqueixa és la imatge que rebem a l'altre costat del Mediterrani). Com estaven les coses quan vau començar en açò del punk fa uns anys? Quins grups destacaríeu d'aquella època? Com està el percal per l'illa ara mateix? Quins projectes us han sorprés últimament?

BERNAT: Mira enlloc de fer-te un repàs històric de l'escena mallorquina et faré més o menys cronològicament el que a mi m'agrada més o m'ha estat més rellevant a títol personal: Cerebros Exprimidos, Eskoria, Bad Taste, Disease, Kalashnikov, Oi!The Arrase, Mallorkaos, Phogo, Cop de Fona...

Ara veig que l'escena est sana, s'han tret coses elegants darrerament com es casset de Trau, s'LP de Crash, s'EP de Trance, es flexi d'A.I., els EP d'Usura i Los Alegres Difuntos... ara surt un LP recopilatori de 25 bandes de punk mallorquines del 2012... Hi ha un segell que se diu Metadona i jo estic flipant amb sa bona feina que està fent n'Ovas, un programa de radio punk que se diu 1984, un col●lectiu punk que se diu Old Kids Brigade, un bar que com pot mos ajuda a nes punks que se diu TNT bar...

11. Alguns de vosaltres feu el fanzine Niu de rates? Què preteneu aconseguir amb ell? Com ha sigut l'acollida? Ha suposat algun canvi a l'illa? Conteu-nos cosetes.

BERNAT: Si tres de noltros varem decidir fer un fanzine que se diu Niu de Rates on volíem xerrar des punk a Mallorca. Sa decisió va venir motivada per sa sensació que teníem de deute amb Mallorca, notàvem que havíem de col●laborar d'alguna manera en tot aixo que s'estava gestant, perquè vàrem notar un "ressorgir" o el volíem viure aquest ressorgir en es moviment punk a Mallorca, volíem fer-la més grossa, fer-ho més gran , volíem animar a que mos ho creguéssim tots junts aixo de que som punks.

Com que ja hi havia segell de discos, hi havia distribuïdora, hi havia es programa de radio...varem pensar que lo que mos tocava era fer un fanzine. També sabíem que en Fede i n'Ovas eren es que dúiem pràcticament a totes ses bandes de fora i mos va parèixer guapo començar a dur gent noltros també i així poder gaudir tots de que vengui gent de fora.

En quant a l'acollida no sé que dir-te. Et puc dir que s'ha fet un fanzine bastant, bastant famós a Mallorca tenguent en compte que està dirigit clarament només als punks, que hem tret només unes cinquanta còpies de cada numero, que no hem penjat el fanzine a internet... tothom el coneix (tothom). La gent en parla. Jo crec que als punks els hi ha agradat molt en general. Jo crec que és un fanzine bo, amb gràcia i que només té sentit per als mallorquins punks i potser per a algun punk catalanoparlant molt curiós amb l'escena punk mallorquina. Ha causat alguna polèmica, sempre coses petites... jo personalment no me'n sent orgullós. Però bé, aixo és un poc lo que te puc comentar, si un dia tens s'oportunitat, pega-li una ullada!

12. Quins projectes de futur té Orden Mundial?

BERNAT: Demà iniciam una gira europea de 18 dies i esteim molt emocionats, ara vorem com anirà sa cosa. Aquest estiu anam a Menorca (sa nostra illa veïnada) a tocar a un festival que organitza un jove punk molt energètic que hem conegut fa res i mos mossegam ses ungles. Volem treure un segon LP a finals d'aquest estiu. Volem anar de gira als Estats Units al 2014, és un somni... esperam que sigui possible. I Japó seria impressionant!

13. Bé, açò ha sigut tot, amics. Moltes gràcies per la vostra amabilitat.

BERNAT: Moltes gràcies a tu! Crec que no fa falta afegir res més, t'esteim agraïts pel teu interés i per allò que fas. Dir que aquesta entrevista l'hem resposta només dos membres d'Orden Mundial, els altres segur dirien la seva! Esperam no haver-vos causat mala impressió, es sol fer estrany això de respondre entrevistes! I també esperam haver respost allò que mos has demanat. Fins aviat!

MÉS INFO:
http://ordenmundial.bandcamp.com
http://mallorcapunk.blogspot.com

Photo See Story on Page A.

VIURE HA DE SER UNA ALTRA COSA

AUTOR | Raül Beltran

Podria ser tan plena, tan alegre, tan vivible. Ho tenim tot perquè així siga. Mai com ara hem tingut tan a l'abast de la mà tot allò que necessitem per a aconseguir-ho.

Disposem de menjar més que suficient per a alimentar-nos tota la humanitat sense problemes. Hem aconseguit un nivell de comprensió científic-natural que ens permet entendre millor que mai com ens relacionem amb el planeta. Disposem de gran quantitat de mitjans tècnics per a comunicar-nos amb qualsevol persona situada en qualsevol part del globus de forma instantània, i per a obtenir informació igual de ràpida de qualsevol succés esdevingut. Existeix un nivell d'alfabetització a nivell mundial mai aconseguit que ens obri les portes a la lectura i a l'anàlisi de tot tipus de fonts d'experiència. En tots els àmbits, la recerca tecnològica està molt desenvolupada i hauria de permetre una teòrica societat lliure de càrregues pesades i més preparada per a afrontar les situacions adverses.

Tots aquests factors i molts altres semblen jugar al nostre favor. En un món basat en allò racional i en el sentiment de fraternitat universal, la vida seria plaent i divertida. No obstant açò, aqueix no és el nostre món.

Usem aqueix menjar més que suficient per a fer negoci i traure benefici en lloc d'alimentar-nos tots de forma correcta i suficient. Preferim destruir la manera de vida rural i substituir-la per un industrial on el benefici econòmic està per sobre de tot. Som capaços d'eliminar les collites que necessitem per a menjar i substituir-les per enormes extensions de brossa transgènica que tan sols alimenta les butxaques d'uns pocs mentre mata de fam i malalties a varis milions d'éssers vius.

Utilitzem la nostra comprensió sobre el funcionament de la naturalesa per a destruir-la cada vegada més. Desbosquem, desertitzem, fem explotar, dessequem, contaminem, en definitiva «matem tot allò matable» (inclosos nosaltres mateixos) per un munt de beneficis que tots sabem que no es mengen i no alimenten. Però, malgrat açò, ho fem.

Sembla més que factible que usar tots aqueixos mitjans per a estar en contacte amb tal quantitat de persones diferents hauria de conduir-nos a un món més empàtic i, sobretot, més capaç d'implicar-se amb l'altre. Lluny d'açò, estem en el moment més antisocial de la història, on conceptes com amistat, companyerisme,… han sigut destruïts i substituïts per una morbosa necessitat d'exhibició.

Preferim utilitzar el nostre nivell de comprensió del llenguatge i de la comunicació per a xopar-nos fins a l'última gota d'històries insubstancials servides a l'engròs per la maquinària cultural dominant. Usem tot el nostre potencial en l'evasió d'una realitat que comprenem però no combatem, sinó que assumim i preferim evitar-la fent ús d'allò que hauria de ser la pedra angular de la nostra lluita emancipadora: la consciència i el pensament per a justament aniquilar-los sense pietat.

Utilitzem tots els avanços tecnològics per a perpetuar la nostra condició de dependència i esclavitud en lloc de ser capaços d'usar-la per a alliberar-nos. Hem creat infinites maneres de matar-nos uns a uns altres, incomptables tècniques per a esprémer el planeta fins a la destrucció final i no hem sigut capaços ni tan sols de poder emancipar-nos del treball com a manera de vida. Fabriquem avions que volen i maten sense tripulació alguna i, no obstant açò, és imprescindible la nostra presència en la

fàbrica durant jornades cada vegada més llargues de treball.

La vida hauria de ser una altra cosa, però hem deixat que tots aquests factors i molts més queden en mans d'una ínfima quantitat de gent perquè prenga la decisió de com utilitzar-los. A hores d'ara, la resposta és òbvia: en el seu propi benefici i en greu perjudici de tots i tota la resta.

Açò no pretén ser cap anàlisi de la realitat ni cap teoria de la veritat, és tan sols el fruit de la impotència i de la ràbia en ser conscient que la vida podria ser una experiència meravellosa per a tots sense excepció. Use la primera persona del plural perquè crec que tots contribuïm a aquest estat de coses (sé que uns més que uns altres, però tots ho fem) i perquè som tots els que permetem que, malgrat ser conscients, açò seguisca passant.

Cada dia de les nostres vides fem eleccions que reforcen aquest sistema i maten (sí, maten, exterminen, liquiden) a éssers vius de totes les espècies, inclosa a la qual se suposa que pertanyem. La deterioració social és més que evident, però seguim tenint l'oportunitat. La voracitat del sistema i el seu absolut menyspreu per la vida ens ofereix cada dia ocasiones de subvertir aquest ordre maleït i criminal. Tot procés de canvi revolucionari parteix d'una veritat a la qual no s'està disposat a renunciar en cap concepte. Fins ara hem pogut tenir intuïcions, sentiments d'afinitat més o menys desenvolupats, però ha arribat el moment d'escollir. Cadascun de nosaltres necessitem descobrir aqueixa veritat a la qual no anem a renunciar i iniciar el nostre procés revolucionari al costat de tots els que així ho senten.

MÉS INFO:
http://quebrantandoelsilencio.blogspot.com

DEMONSTRATORS MASS—Antiwar protesters fill Motor Ave. as they start march toward Century Plaza Hotel where President Johnson spoke.
Times photo by Ray Graham

RESSENYES

MÚSICA

Absurdo – Tots sants EP
Autoedició

Ací tenim el genial i molt esperat primer EP dels de Barcelona. Després de quasi tres anys des que isquera la seua demo, per fi podem dir que l'espera ha valgut la pena. Sis temes de ràpid i furiós hardcore-punk anarquista molt influenciat per les primeres bandes de hardcore de la seua ciutat és el que ofereix aquest EP de clar esperit vuitanter i que rebosa energia i actitud en cada segon. Destacable també l'acurada presentació del disc amb portada serigrafiada.

Aitor Nieve -No bull ser un policia CS
Autoedició

Nou treball del vostre punk/folk-autor preferit, i ja van uns quants (quatre, cinc? La veritat que no ho sé exactament). En aquesta ocasió es tracta de 10 temes en format casset, la majoria cantats en català i algun que altre en castellà. I com ja imaginareu, ací no hi ha cap mena de misteri, només un tio acompanyat d'una guitarra fent cançons més punks que un parxe d'Eskorbuto. Lletres reflexives, sinceres i no faltades d'humor i tot autoeditat, como viene siendo costumbre i com ha de ser.

Alerta! – S/t EP
Trabuc

Nova formació apareguda recentment a la ciutat de Barcelona i formada per tots (o quasi tots) els membres dels desapareguts Kako. Hardcore-punk clàssic, senzill i directe que beu tant de les bandes més mítiques del hardcore vuitanter dels EE.UU. com d'algunes de les millors bandes de la seua pròpia ciutat, és a dir, Anti-dogmàtikks, HHH o Subterranean Kids. Poques floritures i molta qualitat i mala llet.

Altered Boys – S/t EP
Deranged

Procedent de Nova Jersey, Altered Boys és una banda que ja em van deixar flipat amb la seua demo i el seu primer EP (també homònim). Ara tornen amb aquest segon EP de hardcore-punk total i exclusivament vuitanter, a mig camí entre Negative Approach i el hardcore de Boston, amb Slapshot com a màxim referent. Sis cançons aspres i tan accelerades que en alguns moments sembla que se'ls van de les mans i van a explotar d'un moment a l'altre.

Amenaça – Sang calenta EP
Actua, Discos enfermos

Des de la ciutat comtal, nou material d'aquesta banda ja dissolta, després d'una demo que va veure la llum originalment ja fa uns quants anyets. El disc és un EP de hardcore-punk salvatge i totalment vuitanter, tant que la gravació sembla eixida directament dels 80. Si la seua demo ja mostrava un bon nivell, aquest treball la supera de sobra. El que ací ens deixensón 6 talls plens d'intensitat, cruesa i energia desbordada influenciats a parts iguals pel hardcore de bandes de la suea ciutat (com L'odi social o sobretot Anti/dogmatikss) com pel hardcore italià (Indigesti o Raw Power). Una dels millors 7" que ens deixarà aquest 2013 sens dubte.

Appraise – They Live We Sleep EP
Tea Brigade

Nou treball d'aquesta penya de Barcelona, en aquesta ocasió una demo de quatre cançons que bé podrien ser la continuació del que vam

veure al seu EP de debut. Hardcore-punk amb una clara influència youthcrewera i amb un so directe, net i enèrgic no molt lluny de bandes com Mindset, In My Eyes o The First Step. El hardcore SEMPRE ha d'anar al gra i fluir (fuck breakdowns, beatdown i tots els downs que us vinguen al cap) i ací aquesta regla es compleix en tot moment.

Arrest – Demo 2012 CS
Discos enfermos

Arrest és un grup de Barcelona format per gent que està o ha estat en mil i una bandes que ara mateix no m'abellix citar. Bon UK punk vuitanter, de mig temps i ple de melodies en forma de sis talls que no estan molt lluny del so de clàssics del punk/oi! alopècic com Blitz (dels qui fan fan una versió adaptada al castellà). És hora de traure les Martens de 34 forats i els tirants del fons de l'armari i deixar-se un mostatxo com Déu mana.

Assac! – La quitxalla dirà la seva LP
Black Sheep, El forat

Els herois del hardcore nostrat tornen a la càrrega amb el seu nou treball sota el braç, una artefacte incendiari de deu temes (versións d'Agnostic Front i Indigesti incloses) en forma de 12" que sona com una puta BOMBA. Deixant un poc de banda (només un poc) les influències que s'intuïen als seus primers treballs —Boston, bàsicament— però sense oblidar-se d'elles, ací agafen el testic del hardcore frenètic i descontrolat de bandes com Lärm o Heresy i el destrossen a base de mala hòstia, però sempre amb el toc d'humor que els caracteritza. Una bogeria de disc: HARDCORE amb totes les lletres.

Blind Justice – 3 Song Demo CS
Autoedició (?)

Prenent el nom d'una cançó d'Agnostic Front se'ns presenten Blind X Justice, una banda de hardcore straight edge d'India-napolis que se n'ix un poc dels esquemes típics. Només en veure la portada, amb el jepeto del cantant amb cara de males puces i xorrant sang en primer pla, ja queda clar que lo seu no va pel rotllo youth crew. En escoltar els tres temes que componen el casset queda clar del tot: HARDCORE cabrón, cafre, garrullo i amb molta mala llet que passa de qualsevol influència posterior a 1983. LA HÒSTIA. A més, el seu cantant porta guants de jardiner als concerts, que sempre mola.

Cisma – Imágenes podridas CS
Alta intensidaz tapes

Des de La Laguna (Tenerife, Àfrica occidental), i amb membres que han passat per bandes com OTAN, Guerrilla Urbana o Firmeza 10, ens arriba aquest assalt de HARDCORE RADIKAL en tota regla. Nou trallades de hardcore-punk d'influència ibèrica i vuitantera, simple, cru i visceral com aquest tipus de grups han de ser, i amb unes lletres de temàtica social i anarquista prou típiques però també elaborades. Una proposta directa i agressiva i, sobretot, sense pretensions, humil i sincera, que és el que més valore en açò que anomenenm punk.

Crosta – Nus a la gola LP
Autoedició

Crosta són un grup de Barcelona amb gent d'Absurdo i Las Otras entre les seues files. En aquest LP van decidir donar-li un gir prou important al so guarro i d-beatero dels seus primers treballs enfocant-lo cap al de bandes anarco-punk i post-punk angleses com ara Crisis o The Mob, per citar algunes. Sis cançons, en uns 25 minuts, de punk fosc i de mig temps, fins i tot massa pausat en ocasions però que et captiva de seguida, amb unes lletres cantades en català que són de lo milloret que et pots trobar ara mateix i una maquetació molt guapa que s'han currat ells mateixos.

Curro Jiménez – Mujeres, caballos y armas LP
Chingaste la confianza, Cruzade, Gssh! Gsssh!, Noizeland, Torreznetes

Darrere d'aquesta brutal portada està la última canonada d'aquests quatre proscrits procedents de la Vila de Móstoles. En aquesta ocasió tornen a unir armes per a delectar-nos amb aquest genial LP de 13 cançons de hardcore-punk fresc, ràpid i corejable. Si bé queda ben

clara la seua predilecció pels sons de la vella escola tampoc deixen de banda les ramalades guitarreres del rock'n'roll més ronyós que et pugues imaginar i les parts èpiques i corejables per a cantar tots abraçadets i fomentar la germanor i la unió contra l'enemic. El disseny, senzill i en estricte blanc i negre, molt remarcable.

Decisions – Demo 2013 CS
Tea Brigade

Banda hardcore/punk de Barcelona de la qual no sé res. Ací presenten el seu primer treball, una demo en format casset que pren el relleu del so de bandes straight edge mítiques de finals dels 80 com poden ser Insted, Wide Awake o Mindset (que no ho són però como si lo fueran). En total, sis temes de youth crew dinàmic, fresc i ple d'energia i ràbia juvenil que, junt a altres bandes com Appraise, sembla que estan reviscolant un poc aquest rotllo a la ciutat dels modernos amb bon gust i bona traça.

Derrota – Guerra civil LP
Canya!, Crust As fuck, Grita o muere, La agonía de vivir, Pifia, Trabuc

Després de 5 anys des de la seua darrera edició —l'LP Asko infinito (2008)— i quan molts els donàvem per morts, aquests grans del punk valencià i estatal tornen a fer acte de presència amb un nou disc a l'altura de les circumstàncies, tant pel que fa al contingut com al continent. Començant pel nom del disc, la brutal portada, les lletres i el genial artwork que inclou el disc i continuant pel combo de punk, crust i rock'n'roll marca de la casa que combina cançons més migtemperes amb temazos més guarro, més agressius i més incendiaris que mai. Un melocotonazo de disc que diria que, per a mi, és el millor material que han editat fins el moment.

Dictadura – Bajo la sombra del miedo LP
No Thanks!!, Stomp, Supersoldiers

Primer treball en forma d'LP/K7 d'aquesta banda de Zarautz on hi ha penya d'Afonia i el cantant de Hell Division (encara que no ho parega ni de conya). El que ací trobaràs? Hardcore-punk/punk-rock ràpid, de la vella escola i sense rodeos. Lletres en castellà i anglés cantades amb una veu trencada i melòdic alhora i riffs energètics i currats que li donen un so molt fresc i descarat als deu talls que composen el disc. El disseny mereix un altre apartat a part, brutal en tots els aspectes.

Disparo – Fracasados LP
Grita o muere

Nou LP dels valencians. El so és un poc menys net que al seu anterior split amb Demenzia kolektiva i recorda més al de l'EP, cosa que crec que és el que ells buscaven. Deu cançons: algunes més punk mig-tempero de puny en alt, altres més accelerades que tiren cap al jarcor. però totes amb aqueix toc street-punk i de mala llet i amb unes melodies i cors que se't claven com una punyalada al fetge. Algun temazo que a la primera escolta ja es converteix en himne (com per exemple «Vivir») i també un tema en valensiano. De lo milloret que et pots trobar per ahí avui en dia en quant a PUNK. Visca Disparo, hòstia puta.

D-Clone – Creation and Destroy LP
540

Últim treball dels japonesos D-Clone en forma d'LP. 12 canonades de noisecore maníac i totalment descontrolat, barrejat amb un poc de crust i d-beat i amb el toc de bogeria i desenfrè que caracteritza als nostres amics orientals. Com un tanc entrant a la teua ciutat i destrossant-ho tot al seu pas a base de canonades i a ritme de hardcore-punk. Per si algú encara no tenia clar que en açò de fer soroll els japos són els putos amos, ací té aquest disc per a que li quede ben clar.

Duelo – Seguna maqueta
Autoedició

Duelo son un trio de Tirso de Molina (Madriz) amb components de Decisión i Kartón de zumo. En aquesta segona maqueta ens porten sis temes nous que, tot i seguir el mateix rollo, a mi personalment me molen més que el que trobàvem en la seua primera maqueta. Hardcore-punk melòdic, sonant molt punk i

accelerat i lluny de floritures, amb coros molt guaiones i en la línea del millor grup de la història —Rouse—, 7 Seconds o els propis Decisión. Pel que fa a les lletres, un dels seus punts a destacar, doncs el que al meu parer ja s'està convertint en algo habitual en els grups d'eixa ciutat (Cámara de gas, Ugly Bastards, Decisión, Accidente...): textos de temàtica política i social tractats des d'un punt de vista sincer i humil.

Fàstic – Xe quin fàstic, Full of Disgust CS
Polze de la mort

Fàstic són una banda procedent de Benissa i Ondara (Alacant)amb gent de Pèssim, Mal roïn, Polze de la mort... Aquesta cinta és el primer treball de la banda —després de la demo— on trobem 19 talls de hardcore-punk/d-beat que pot recordar a bandes del calibre de Sudor o Silla eléctrica. RAW PUNK en estat pur: guarro, accelerat i amb més actitud i mala hòstia que el mateix Clint Eastwood (i amb versió de SIDA inclosa). Com ha de ser.

Glam – Veneno en sus flechas MLP
La vida es uun mus

Èrem molts els que ja esperàvem amb ganes nou material d'aquesta penya de Barcelona i farà cosa d'un mes per fi va veure la llum aquest «Veneno en sus flechas». Seguint el camí de hardcore caòtic i desquiciat que van traçar al seu anterior EP, en aquest mini LP ens presenten nou temes nous de más de lo mismo: una envestida de hardcore-punk fosc, frenètic i desesperat amb alts nivells de distorisó i reverb i amb una notable influència de bandes de hardcore japoneses que tan de moda està últimament. Algo així com si s'estiguera lliurant la batalla d'Okinawa dins del teu cap.

Guillotina – El ritmo de la decadencia LP
Autoedició

Nou grup càntabre format per penya curtida en bandes com Kloakão, Estricalla, Roman Castevet, Tritured... Un bon LP, o més bé mini LP, amb només set temes en un quart d'hora que entren molt bé. Hardcore-punk fresc, fluïd i precís amb guitarres energètiques i agressives, una bona veu i tot acompanyat amb uns bons textos molt elaborats. La portada et recordarà als Hard-Ons perquè l'ha feta Ray, el baixista dels propis Hard-Ons, i a més queda de puta mare amb el vinil morat que s'han marcat.

Hope For Youth – Nacer y crecer EP
AUGE, Ayuken MP, Cruzade, Guillotina, SEHC, xViolent Worldx

Des de terres salmantines, primer EP dels Hope For Youth (que per desgràcia crec que ja ho han deixat). Hardcore-punk de la vella escola que a mi me recorda prou a bandes com Cinder o TTF. En total, vuit talls a pinyón amb un so clàssic i directe que rebosa energia i suor en tot moment i amb unes lletres positives prou típiques que, tot i el bon missatge que transmeten, per al meu gust ja estan massa sobades. La maquetació també molt guapa, amb una funda dura de paper segellada amb cera i amb un parxe amb el disseny de la portada de regal.

Hzero – La barbarie LP
In My Heart Empire, No Tomorrow, Odio Sonoro, Punk Machine, Sonámbulo

La banda més cafre del hardcore barceloní torna amb el seu segon llarga durada, una lliçó de hardcore amb actitud, mala hòstia i collons com per a parar un tren. Demostrant una altra vegada ser grans devots i millors profetes de la canya antiga, tornen amb riffs fets pel mateix Satan, dosis del rockandroll més guarro i greixós que et pugues tirar a la cara i una veu que sembla no haver deixat de tragar carajillos des que l'any 2004 isquera el seu primer EP. Per a goig dels més burros, ací tenim aquestes vuit canonades fetes pels que sí que podríem considerar els fills del rockandroll (i no de qui parlava el cabrón de Miguel Ríos).

Injustice System – No Justice, No Peace
Comú (?)

Injustice System és una banda formada a Castelló de la Plana per veterans que toquen o han tocat en altres bandes de la zona o dels USA com Furious People, Fuera de juego o Saint Jude. Després de l'«adelanto» de quatre

temes que van traure no fa molt, ara per fi ix a la llum el seu primer LP, que en un principi havia d'eixir en format 12" però que finalment ha eixit en CD (almenys de moment). I bé, en total 11 temes d'strictly hardcore viejuno, macarra i matxacón influenciat per bandes com Madball, Sick of It All o Terror.

Juicy Jazz – This is a... (demo) EP
Sonido Muchacho

Bon treball que ja em va enganxar quan va eixir en el seu moment (ja fa prou) i que encara no havia trobat el moment per a pujar-lo. Juicy Jazz són una banda procedent de les Canàries de la qual sé poca cosa perquè els seus membres han decidit utilitzar uns pseudònims prou niggas per a matindre's en l'anonimat i fer-se els guais. En total trobem 11 talls (entre els quals s'inclou una intro, un outro i algun sampler bastant niggas també) influenciats per bandes com Beastie Boys, Bad Brains, Mental o Righteous Jams. Hardcore fresc, agressiu, un poc caòtic i amb molt de flow que a l'escoltar-lo qualsevol diria que aquests tios procedeixen del gueto neoyorquino.

Las Otras – S/t EP
Discos sense nom

Las Otras són quatre xiques de Barcelona que toquen fort i estrident. Procedents d'altres bandes com Bulimia (Brasil), Flujo o Crosta, es van juntar per a fer punk rabiós, directe i cabrejat i l'any passat van traure aquest EP on trobem 5 talls de temàtica anarquista, femenista i que fan referència al «punk de la diferència. En general, cançons simples, una veu que m'encanta i, després d'haver-les tingut per Castelló amb Fosa Común i Maldito País, un directe molt enèrgic i recomanable.

Mandanga! – S/t CS
Canya!, Play Fast or Don't

Primer treball seriós d'aquesta banda establida a Barcelona i formada pels mateicos membres de Dissäpte. El casset ha estat gravat pel productor de Los Chunguitos, Junco o Los Rebujitos —entre altres— al cantó de baix de ta casa, i en ell pots trobar 10 temes de hardore/punk accelerat, directe i cru, amb molt poca distorsió i amb unes lletres molt currades de temàtica social/punk però tractades amb un sentit de l'humor no-políticament correcte o fins i tot censurable, però que a mi me gustan.

Manpig – The Grand Negative LP
Draw Blank, Deep Six

Resumint, Manpig és una banda que apareix anomenada entre els components del que es va conèixer com a West Coast Power Violence a partir de la cançò «H.S.M.P.» de Man Is the Bastard. Aquest LP va ser gravat al 92, perdut per l'estudi de gravació i regravat el 2005. Si a açò li afegim que la banda té dos membres d'Infest, què podem esperar? Doncs hardcore abrassiu i descontrolat a una velocitat inconcebible i executat a la PERFECCIÓ. 17 cançons en 20 minuts per a un dels millors dicos del gènere en anys.

Orden Mundial – S/t LP
Discos Basura

Amb una de les portades més brutals que he vist en anys, vinil gros i un insert i presentació igual de currats, se'ns presenta el primer LP dels mallorquins Orden Mundial, una banda on trobem als membres de Cop de fona però amb els papers canviats. La recepta segueix més o menys la senda de la seua anterior banda però portant la crudesa i el soroll a l'extrem. En total, deu cançons de pura ràbia i apocalipsi que beuen directament de clàssics dels 80 com Anti-dogmatikss, GRB, MG-15 o Wretched, un apartat vocal que t'escopeix en la cara en cada frase i uns riffs simples i esmolats que tallen com punyals oxidats. Un assalt de HARDCORE RADIKAL (com mola aquesta etiqueta, hòstiaputa) que supura nihilisme i frustració des del primer segon.

Ritual Control – Demo CS
Polze de la mort

Ritual Control són una banda formada fa poquet i que procedeix de la Bay Area de Califòrnia. Aquesta és la edició europea de la seua demo, que corre a càrrec del segell Polze

de la Mort. En ella trobem les mateixes 6 cançons de la versió ianqui però amb un disseny diferent (i molt guapo per al meu gust). Una barreja de gèneres sorgida de l'infern que passa pel hardcore, pel thrashcore, pel crust... o el que és el mateix, una grandiosa envestida de caos i violència sonora que farà les delícies dels seguidors del hardcore més guarro i del soroll més ferotge, destructiu i desquiziat.

Straightjacket Nation – Nationalism EP
Iron Lung

SJN són una banda procedent de Melbourne (Austràlia) que porten rodant des d'allà pel 2004. Aquest és el seu últim treball en forma de 7" on trobem tres petardos de hardcore-punk cru i maníac que injecten una mala hòstia increïbles. El primer d'ells és una canonada d'un minut de duració on el hardcore arriba al seu nivell més frenètic, sorollós i descontrolat, mentre que els altres dos temes són una miqueta més pausats i amb una base més repetitiva on queda patent una influència més noisera. A destacar també el curro de la maquetació del disc que és brutal.

Sweet Tooth – Blister Music EP
Cowabunga

Des de la ciutat de Saint Louis (EE.UU., no tinc ni puta idea d'on es troba) procedeix aquesta banda de degenerats sònics disposats a fer-nos menejar el cos al compàs del seu ritme. EP composat per cinc talls fantàstics de powerviolence/hardcore caòtic, desenfrenat i ultra-accelerat que em recorden molt gratament als millors temps dels meus benvolguts Charles Bronson. Discamen totalment, molt millor que moltes de les bandes .

The Crowd – Lullabies For A Decaying Civilization CS
Autoedició

The Crowd és un grup afincat a Barcelona amb gent de tots els llocs menys de Barcelona (la Bisbal, Saragossa letal, Xàtiva...). Aquest casset és la seua carta de presentació, després d'una demo, i la veritat que deixa un bon sabor de boca. L'artefacte en sí consta de sis temes que entren molt bé, molt disfrutables i plens de melodies molt elaborades en la línia d'Adolescents, els primers Bad Religion o fins i tot els més actuals White Lung. Punk-rock viejuno, mig-tempero i bailongo per a la plebs.

Tortura sistemátika – Todos Somos Culpables: Live & Demo Collection 84-85 CD
Truco Espárrago

Primera edició d'aquest nou segell que ens va enviar una còpia a casa perquè puguérem ressenyar-la (mil gràcies des d'ací!). En aquest disc es compila tots els treballs gravats durant la seua curta existència pels bascos Tortura Sistemátika (totes les demos més alguns directes), una banda anterior a Ruido de rabia i que es va caracteritzar per tindre un so més accelerat i més caòtic que la majoria de les bandes que hi havia a l'època.

Usura – En Verga EP
1984, Corrosión cerebral, Old Kids Brigade, Yellow Dog, Zero en conducta

Impressionant treball que s'han marcat aquest veterans ex-adolescents procedents de tots els racons de l'escena punk mallorquina. Un grandiós EP d'11 canonades acollonants de crust/d-beat desbordant d'intensitat i mala hòstia en la línia de clàssics del gènere com Totalitär (dels quals claven una cançó), Disrupt o Skitsystem. El nom del grup i el nom del disc fan referència al tio el careto del qual apareix a la portada, Joan March —conegut com a "Verga"—, un usurer, contrabandista, banquer i cacic mallorquí que va arribar a ser literalment l'amo de l'illa de Mallorca i el principal finançador del cop d'Estat del tito Francisco. Abrasius, guarros, burros i ràpids com feia temps que no es veia, aquesta muralla de so en forma d'EP és el debut perfecte.

Warsong – Restitution EP
No Nostalgia

Els saragossans Warsong (que van aparèixer entrevistats a l'anterior número d'aquest fanzine) tornen amb el seu tercer treball que, pel que sembla, només ha sigut editat als

EE.UU. de la mà de No Nostalgia records. El 7" conté tres temes de punk-rock ultra-apegalós i de mig temps amb una marcada influència del punk-rock vuitanter de la costa oest de Disneylàndia (Agent Orange, Adolescents...) i que, com al seu anterior EP, estan plens de melodies fosques i melancòliques en la línia de grups com Wipers.

Youth Avoiders – S/t
Deranged

Hi ha qui pensen que barrejar hardcore-punk i gabatxos és una de les pitjors combinacions que poden existir al món, i tenen tota la raó, però açò és una excepció. Youth Avoiders és una banda de París que, després d'algunes demos i alguns EP, ha tret ara aquest LP por todo lo alto. Onze talls de hardcore-punk d'influència vuitantera —en la línia de tots els grups que han eixit els darrers anys als EE.UU., a Europa i, sobretot, al Canadà—, nostàlgic, net i sense quasi distorsió, i amb el puntet just de melodia que farà que t'enganxes a ell a la primera escolta. Després de dir-vos açò, encara esteu en el vostre dret de desconfiar de les meues paraules, però si ho feu us en penedireu.

FANZINES

Enciende la mecha #5
enciendelamecha@hotmail.com

Després d'un paró de 6 anys torna a la càrrega aquest fanzine fet a Torrelavega (Cantàbria). 72 pàgines en format A5 i amb estètica retalla i pega viejuna que inclou un fum de columnes d'opinió i moltes entrevistes a bandes com Curro Jiménez, Appraise, TTF, Guillotina, Altercado Espiritual, HZERO... A part, textos sobre The Damned, com cuidar els teus discs i desvarios varios.

Greix #3
polzedelamort@gmail.com

Fanzine perpetrat a Benissa (Alacant) per l'amic Jaume de Pèssim, Fàstic i el segell Polze de la mort. En general, un fanzine prou personal on l'autor intenta plasmar la seua visió del punk i del món en general a través dels seus textos. Entrevistes a Disparo i Una bèstia incontrolable, columnes vàries, articles sobre Johnny Cash, Violent Future, Tokkötai i dibuixos prou guapos.

Independència Total #3
independenciaxtotal.wordpress.com

Tercera entrega d'aquest fanzine elaborat pel col●lectiu del mateix nom. En aquesta ocasió son 26 pàgines amb textos que reflexionen sobre temàtica política i social i que intenten aportar eines per al debat: feminisme, lluita estudiantil, ecologisme, el futbol com a eina de l'espanyolisme, entrevista a Jordi Martí... Maquetació senzilla i clara, i acompanyat de fotomuntages, poesies i altres textos.

Mierda #11 + Absurdo – Barcelona 92/Vacío Flexi EP)
esticperdut.wordpress.com

Últim número d'aquest fanzine fet a Barcelona pel Frutos (Absurdo), que ve acompanyat d'un flexi EP d'Absurdo de dos temes. En les seues fulles podem trobar en aquesta ocasió articles molt bons sobre punk, gènere, mogudes personals, textos introspectius, entrevistes a la banda de pop radical Atomizador i al raper Kronstadt... Material molt variat però sempre lligat de manera estreta al punk, al DIY i a les idees anarquistes. El fanzine conta amb diverses col●laboracions, té una maquetació simple però immillorable, bones il●lustracions i una portada genial a càrrec de Mar (Las Otras, http://marestrama.tumblr.com).

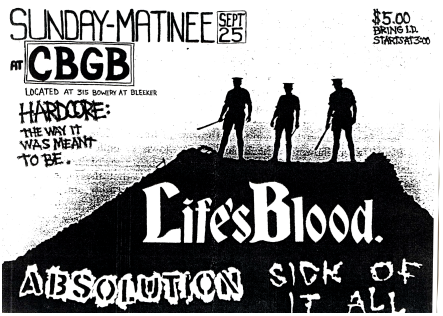

PIGS ARE IN THE STREETS

BUT THE STREETS BELONG TO THE PEOPLE

(AP Wirephoto)

See Story on Page A.

(AP photo)

NEGATIVE FX

X-IT 13 MAY 14

EXIT 13 OFF I-290 THAT'S A FRIDAY GET A RIDE 'N' COM

WORCESTER 18 & OVER GET IN WITH ID